

Tavoitteet korkealla, päämäärät huipulla!

Turun A-kilta ry 50 vuotta

Jani Oravisjärvi

SISÄLLYSLUETTELO

Esipuhe	5
Puheenjohtajan tervehdys (<i>Ahto Heinonen</i>)	7
Prologi (<i>Virpi Hokkanen</i>)	9
Johdanto	12
Alkoholilainsäädännön ja -politiikan vaiheet 1900- ja 2000-lukujen Suomessa	12
Alkoholin kulutus Suomessa	14
Alkoholin haitat	17
Päihdehuolto	20
Asenteet alkoholin käyttöön	21
Turun A-killan historiikki	
Turun A-killan ensimmäiset vuosikymmenet	23
A-asiakas Ketjun perustaminen	24
1970-LUKU	29
Toimitilat	30
Ryhmätoiminta	31
1980-LUKU	34
Nimenmuutos	34
Toimitilat	34
Ryhmäterapia ja jäsenmäärät	36
Palveleva puhelin	37
Muu toiminta	40

1990-LUKU	41
Jäsenmäärät	41
Toimitilat	42
Työllistäminen	43
Koulutus	44
Palveleva puhelin	45
Ryhmäterapia	45
Paavo Pitkänen	47
2000-LUKU	50
Jäsenet	50
Toimitilat	54
Ruoka-avustus	57
Ryhmäterapia	58
Palveleva puhelin	59
Nykyisyys	62
BIBLIOGRAFIA	64
Turun A-asiakas Ketjun ja Turun A-kilta r.y.:n hallitukset	67

Esipuhe

Lukijan parhaillaan kädessään pitämä teos jakautuu kahteen osaan. Kirjan alussa on lyhyehkö johdatus suomalaisen alkoholilainsäädännön vaiheisiin, alkoholin kulutuksen muutoksiin, alkoholin haittoihin, päihdetyöhön ja suomalaisten asenteisiin alkoholin käytöstä. Tahdoin kirjaan kyseisen osion, koska Turun A-killan – kuin myös kaikkien muiden A-kiltojen – historia on kiinteästi sidoksissa edellä mainittuihin asioihin.

Kirjan jälkimmäinen osa on varsinaisesti Turun A-killan historiikki. Historia osio on jaettu vuosikymmenten mukaan, koska kronologinen aikajärjestys on parhain keino hahmottaa A-asiakas Ketjun muutos A-killaksi. Historiikki sisältää valitettavasti aukkoja asiakirjojen puuttumisen vuoksi. En ole myöskään Turun A-killan roolia Suomen A-Kiltojen Liiton jäsenenä käsitellyt, koska Juha Rajalan teos *Selvästi parempi: A-Kiltojen Liitto 40 vuotta 1968–2008* käsittelee kattavasti kyseistä aihetta. Kyseinen Juha Rajalan teos on toiminut myös tärkeänä lähteenä tässä teoksessa, vaikka teokseen ei ole erikseen viitattu useassakaan kohdassa. Puutteistaan huolimatta toivon kirjan toimivan siinä tehtävässä mihin se tarkoitettiin.

Luettavuuden helpottamiseksi teksti itsessään ei sisällä lainkaan viitteitä tutkimuskirjallisuuteen. Käyttämäni lähteet on mainittu teoksen lopussa

olevassa bibliografiassa.

Lopuksi allekirjoittanut tahtoo kiittää sihteeri Virpi Hokkasta, Pekka Parviaista ja psykologi Jouko Aavasaloa saamastani avusta. Kiitos kuuluu myös Liisa ja Pekka Walleniukselle ja Eila Utriaiselle, jotka avustivat valokuvien valinnassa ja henkilöiden tunnistamisesta. Tahdon lisäksi kiittää Marianna Kultalahtea historiikin oikolukemisesta.

Turussa 1.2.2012

FM Jani Oravisjärvi

Puheenjohtajan tervehdys

Päiväni A-killassa alkaa yleensä heti aamu kuuden jälkeen ja jatkuu kiireisenä läpi päivän. Leppoisia hetkiäkin on. Tämä on A-killan nyky-päivää. Muutos alkuaajoista tähän hetkeen on melkoinen. Monenlaisia vaiheita on matkan varrella koettu. Toisinaan A-killan toiminta on taantunut, sen jälkeen se taas on mennyt vauhdilla eteenpäin. On koettu sekä työntä että myrskyä. Viimeiset kymmenen vuotta ovat olleet Turun A-killassa kasvun aikaa. Se näkyy jäsen- ja kävijämäärien kasvuna. Jäseniä oli 2003 60 ja vuonna 2011 jo lähes 700.

A-killalta nousi 2004 omille siivilleen. Toiminta on sen jälkeen monipuolistunut ja vilkastunut, on tullut lisää tarjontaa ja toimijoita. Toiminta perustuu tästä huolimatta samoille arvoille kuin 50-vuotistaipaleelle lähdeittäessä. Päihitteettömyys ja yhteisöllisyys ovat niistä näkyvimmit.

Turun A-killalla on tällä hetkellä Turussa kolme toimipistettä. Yhteistyötä tehdään monien eri tahojen kanssa. Turun A-killalta toimii kuten alkuaikoinakin edelleen vapaaehtoisvoimin. Tämä on melkoinen saavutus.

Nyt Turun A-killan matkamittarissa on 50 vuotta. Jani Oravisjärvi on kirjoittanut A-killan menneen matkan vaiheista historiikin. Tehtävä ei

ole ollut helppo, sillä kirjoittamisen pohjana oleva aineisto ei ole ollut kovin hyvässä järjestyksessä. Monilta vuosilta puuttuvat asiakirjat kokonaan. Kiitän Jani Oravisjärveä tästä historiikista.

Turun A-killan historia liittyy kiinteästi kaikkien A-kiltojen historiaan. Sen tunteminen on Turun A-kiltalaisten lisäksi tärkeä kaikille Suomen A-kiltalaisille. Meidän kaikkien on hyvä tuntea juuremme. Tämä historiikki tarjoaa kaikelle A-kiltaväelle mahdollisuuden tutustua A-kiltatoiminnan lähtökohtiin ja uranuurtaja A-killan vaiheisiin. Tämä historiikki on myös pieni osa suomalaisen sosiaalipolitiikan historiaa, liittyhän A-killan synty oman aikansa päihdepolitiikan kehitykseen. Näin ollen historiikki tarjoaa tietoa muillekin asiasta kiinnostuneille.

Haluan kiittää kaikkia A-killan toiminnassa mukana olevia ihmisiä, erityisesti vapaaehtoistyöntekijöitä, kaikkia yhteistyökumppaneita ja sidosryhmiin kuuluvia. Erityisesti kiitän Turun A-klinikkaa, A-Kiltojen Liittoa, Turun kaupunkia, Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymää, muita A-kiltoja sekä monia yrityksiä, yhteisöjä ja yksityisiä henkilöitä tuesta ja kannustuksesta ja kaikesta A-killan toiminnan edistämisestä. Muistamme lämmöllä ja kiitollisuudella kaikkia perustajajäseniä sekä A-klinikan johtaja Paavo Pitkästä.

Ahto Heinonen pj.

Prologi

Kieltolaki päättyi Suomessa vuonna 1932. Valtiojohtoista sosiaalihuoltoa alettiin toteuttaa vuonna 1937. Tuolloin tulivat voimaan huoltolait, joihin kuuluivat muun muassa irtolaislaki ja alkoholilaki. Alkoholilain mukaisella huollolla oli sama tarkoitus kuin irtolaishuollolla: pelastavan huoltotyön pyrkimyksenä oli palauttaa alkoholisti raittiiseen ja säännölliseen elämäntapaan. Alkoholilain 3 §:n mukaan alkoholistiksi todettua henkilöä piti tarvittaessa varoittaa ja lisäksi häneen voitiin kohdistaa ohjaavia ja tukevia toimenpiteitä. Huoltolakeja alettiin toteuttaa täydellä teholla sodan jälkeen. Suomeen perustettiin 1940-luvulla useita alkoholihuoltoloita.

Sodanjälkeinen pakkoon perustuva hoitojärjestelmä ajautui kriisiin. Yhdysvalloista ja muista länsimaista rantautui Suomeen uusia oppeja, joissa auttamistapahtuma nähtiin prosessina. Yhtenä johtajatuksena näissä näkemyksissä ja toimintatavoissa oli huollontarpeen sosiaalinen ja yksilöllinen luonne, terapeutin ihmissuhteen käyttö, auttamisprosessin luottamuksellisuus ja asiakkaan omatoimisuus.

Uusien aatteiden pohjalta Suomeen perustettiin 1950-luvun puolessa välissä A-klinikoita. A-klinikoiden syntyyn vaikutti myös Oy Alkoholiliike AB:n pyrkimys vapaampaan alkoholipolitiikkaan. Tuolloin elettiin

aikaa, jolloin Suomessa oltiin siirtymässä köyhäinhoidollisesta sosiaalipolitiikasta kohti hyvinvointivaltiota. Sosiaalihuollosta haluttiin poistaa kurinpidollinen ja kontrolloiva luonne.

Elinkeinorakenteen muutoksesta aiheutui voimakas muuttoliike maalta kaupunkeihin ja taajamiin. Tämä osaltaan vauhditti sosiaalipolitiikan muutosta.

Suomen sosiaalipolitiikan uudistajan Pekka Kuusen 60-luvun sosiaalipolitiikka arvosteli sosiaalihuollon pakkotoimia. “Sosiaalihuollon tärkeänä tehtävänä tulee 60-luvulla olemaan vapaitten elinmahdollisuuksien jatkuva turvaaminen epäsosiaalisuuteen taipuvaisille yksilöille. Sosiaalipalveluiden perustavoitteeksi nostettiin kansalaisen kuntoutuminen siten, että hän hallitsee oman elämänsä ja saa ongelmaiseen elämäntilanteeseensa tarvitsemansa avun. Lainsäädäntö muutti auttajan ja autettavan välisiä suhteita.

Päihdyttävien aineiden väärinkäyttäjien huollosta annettu laki (96/61), PAV-laki, säädettiin vuonna 1961 ja se tuli voimaan vuoden 1962 alusta lähtien. PAV-laki kumosi vanhan alkoholilain. PAV-lain mukaisia huoltotoimenpiteitä olivat neuvonta ja ohjaus, valvonta sekä huoltola ja muu laitoshoido. Uusi PAV-laki vaikutti siten, että sekä huoltolaan määrättyjen että vapaaehtoisesti huoltolaan hakeutuneiden määrä kasvoi voimakkaasti.” Laki päihdyttävien aineiden väärinkäyttäjien huollosta (PAV) 1961: painotti vapaaehtoisuutta, huoltoviranomaisten auttamistoimintaa ja huollettavan omaehtoisuutta.

Suomen ensimmäinen ja vanhin A-kilta syntyi vuonna 1962 näissä olosuhteissa Turkuun perustetun A-klinikan johtajan Paavo Pitkäsén aloit-

teesta. Legendaarinen Paavo Pitkänen toimi koko elämänsä ajan Turun A-killan kannustajana ja tukijana. Häntä voivat kaikki Suomen A-killat kiittää olemassaolostaan.

Virpi Hokkanen

JOHDANTO

Alkoholilainsäädännön ja -politiikan vaiheet 1900- ja 2000-lukujen Suomessa

Ensimmäisen maailmansodan vuosina 1914-1918 Suomessa oli voimassa väliaikainen kieltolaki. Varsinainen kieltolaki oli Suomessa voimassa vuosien 1919-1932 välisenä aikana. Laki koski kaikkia aineita, jotka sisälsivät enemmän kuin kaksi tilavuusprosenttia etanolia, ja jotka eivät olleet denaturoituja eli juomakelvottomiksi tehtyjä. Kyseisten aineiden valmistus, maahantuonti, myynti, kuljetus ja varastointi oli sallittua vain lääkinnällisiin, tieteellisiin ja teknisiin tarkoituksiin. Näitä tarkoituksia varten yksinoikeus alkoholin valmistukseen, maahantuontiin ja myyntiin kuului Valtion Alkoholiliikkeelle.

Vuonna 1932 voimaan tullut alkoholilaki oli voimassa aina vuoteen 1968 saakka. Vuoden 1932 alkoholilain tarkoitus oli ehkäistä alkoholin haittavaikutuksia vähentämällä alkoholin käyttöä sekä pienentää laittoman alkoholin myyntiä. Alkoholin valmistamisesta, myynnistä ja kaupasta huolehti Suomen valtion omistama Oy Alkoholiliike Ab.

Vuonna 1968 alkoholilainsäädäntöä uudistettiin uudella lailla eli keskiolutlailla, joka astui voimaan 1.1.1969. Tällöin alkoholin vähittäismyynti

ja anniskelu sallittiin kaupunkien ohella myös maaseudulla ja keskioluen myynti elintarvikeliikkeissä oli mahdollista Alkon myöntämällä oikeuksilla. Mietojen juomien myynti-ikärajaksi määrättiin 18 vuotta, ja muita alkoholijuomia sai myydä 20-vuotiaille.

Suomessa toteutettiin vuonna 1995 alkoholilainsäädännön uudistus, jossa purettiin Valtion alkoholimonopoli vähittäismyyntimonopolia lukuun ottamatta. Laissa sallittiin mietojen eli enintään 22 tilavuusprosenttia alkoholia sisältävien alkoholijuomien mainonta, siirrettiin alkoholiin liittyvät viranomaistehtävät pois alkoholiyhtiöltä ja laajennettiin alkoholijuomien jakelujärjestelmää. Vuoden 1995 alkoholilaki mahdollisti enintään 4,7 tilavuusprosenttia alkoholia sisältävien siiderijuomien myynnin päivittäistavarakaupoissa, huoltoasemilla ja kioskeissa.

Suomessa poistettiin 1.1.2004 alkoholintuontia koskeneet kiintiöt, jotka olivat aikaisemmin rajoittaneet matkustajien verovapaata alkoholijuomien tuontia muista EU-maista omaa käyttöä varten. Samana vuonna maaliskuun 1. päivänä alkoholijuomien valmisteveroja alennettiin Suomessa keskimäärin 33 prosenttia. Kyseinen veronalennus kohdistui ennen kaikkea väkeviin alkoholijuomiin. Kyseisellä veronalennuksella ennakoitiin Viron liittymistä Euroopan unioniin toukokuun 1. päivänä. Tällöin Viron halvan alkoholin rajaton tuonti kävi mahdolliseksi suomalaisille.

Vuoden 2008 alussa alkoholijuomien veroja korotettiin, jolloin väkevien alkoholijuomien verot nousivat 15 prosenttia ja muiden alkoholijuomien 10 prosenttia. Vuoden 2009 aikana alkoholijuomien valmisteveroja korotettiin kahdesti kymmenellä prosentilla. Lisäksi olutpakkausten ja muiden alkoholijuomien paljousalennukset kiellettiin vuoden 2008 alus-

ta. Lisäksi alkoholin mainontaa rajoitettiin muun muassa ravintoloiden ulkopuolella.

Alkoholin kulutus Suomessa

Suomessa elettiin aina vuoteen 1968 saakka aikaa, jolloin alkoholinkulutus oli erittäin vähäistä (Taulukko 1). Tilastoitu alkoholin kokonaiskulutus ei tällöin kertaakaan noussut yli kolmen litran ja useimpina vuosina kokonaiskulutus jäi jopa alle kahden litran. Alkoholin kokonaiskulutus pysyi erittäin alhaisena useasta syystä. Valtiovallan ohella useat yhteiskunnan jäsenet, kuten lääkärit, opettajat ja papit valvoivat alkoholin käyttöä kuten myös kansalaiset itse valvoivat toisiaan, jonka johdosta suomalaisten alkoholin kokonaiskulutus pysyi erittäin vähäisenä.

Vuonna 1968 hyväksytyn keskiolutlain myötä alkoholin kokonaiskulutus kasvoi huomattavasti. Huomattavin alkoholinkulutuksen kasvu ajoittuu 1970-luvulle, jolloin alkoholin kokonaiskulutuksen kasvu kohosi yli seitsemään litraan. Tällöin alkoholin käyttötiheys ja humalahakuinen juominen lisääntyivät. Ennen keskiolutlakia Suomi oli ollut ”viinamaa”, mutta lain myötä Suomi muuttui ”keskiolutmaaksi”. Alkoholijuomien kulutuksen rakenne onkin muuttunut pitkällä aikavälillä mietoja alkoholijuomia suosivaksi. Väkevien alkoholijuomien kulutus on vähentynyt yli kolmanneksella 1970- ja 1980-lukujen huippuvuosista. Tällöin väkeviä alkoholijuomia kulutettiin noin kolme litraa 100-prosenttisena alkoholina asukasta kohti.

Suomessa 1990-luku oli alkoholin kannalta monessa mielessä merkittävä vuosikymmen. Vuosikymmenen alussa vuonna 1990 alkoholin kokonaiskulutus oli silloisissa huippulukemissa kulutuksen ollessa tällöin

8,9 litraa puhdasta alkoholia asukasta kohti. Oluen osuus tilastoidusta kulutuksesta oli tällöin yli 50 prosenttia. Vuosikymmenen alun taloudellinen lama vähensi alkoholin kulutusta ja täten myös useita alkoholin aiheuttamia haittoja.

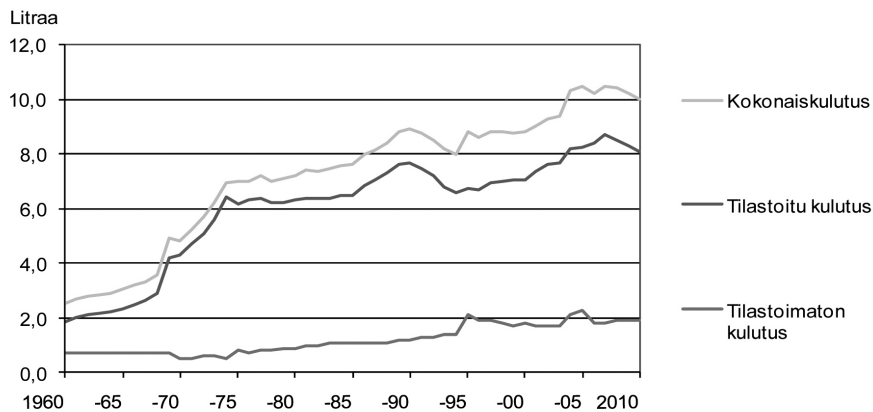
1990-luvun laman päätyttyä ja Suomen liityttyä Euroopan unioniin alkoholin kulutus lähti nousuun vuonna 1995, jolloin alkoholin kulutus nousi peräti kymmenen prosenttia. Lisääntynyt alkoholin kulutus johtui Euroopan Unionin kolmansia maita - etenkin Venäjää ja Viroa - koskevien alkoholijuomien aikarajojen kumoamisesta. Tämä aiheutti itärajan viina- ja olutrallin, jota Suomessa alettiin hillitä heti seuraavana vuonna 1996 matkustajien alkoholin tuonnin aikarajoja tiukentamalla. Vuoden 1995 alkoholilain johdosta siideristä tuli nopeasti naisten ja nuorten suosima alkoholijuoma. Vuoteen 2000 mennessä siiderin kulutus kasvoi kolminkertaiseksi verrattuna vuoteen 1995. Vuoden 2002 jälkeen siiderin suosio on hieman laskenut ja nykyään siiderin osuus tilastoidusta kulutuksesta on noin kuusi prosenttia. Tilastoidusta alkoholinkäytöstä keskioluen osuus vaihteli 50-56 prosentin välillä koko 1990-luvun ajan.

2000-luvun alussa alkoholin kokonaiskulutus lähti 1-3 prosentin vuosivauhdin nousuun. Vuodelta 1990 ollut aikaisempi alkoholin kokonaiskulutuksen ennätys rikkoutui vuonna 2001, jolloin kokonaiskulutus nousi ensimmäistä kertaa yhdeksään litraan. Vuoden 2004 alkoholin veronalennus johti kymmenen prosentin kasvuun alkoholin kokonaiskulutuksessa verrattuna edelliseen vuoteen. Seuraavana vuonna (2005) kasvua oli kaksi prosenttia edelliseen vuoteen verrattuna, jolloin kokonaiskulutus nousi 10,5 litraan vuodessa. Uuteen huippulukemaan vaikutti edellisen vuoden veronalennuksen lisäksi uudet tuontisäännökset ja Viron EU-jäsenyys.

Vuoden 2004 jälkeen alkoholin suurkulutus on kasvanut erityisesti työikäisillä. Kulutus on kasvanut kaikissa koulutusryhmissä. Kuitenkin erityisesti miehillä vähäisempi koulutus oli yhteydessä kulutuksen voimakkaampaan kasvuun. Vuonna 2007 alkoholia kulutettiin 10,5 litraa vuodessa asukasta kohti, mikä tarkoittaa 55 koskenkorvapulloa tai yli 700 keskiolutpulloa vuosittain asukasta kohden.

Positiivisena suuntana voidaan pitää kokonaiskulutuksen laskua viime vuosien aikana. Vuonna 2010 alkoholijuomien kokonaiskulutus oli 10,0 litraa asukasta kohti eli 2,1 prosenttia vähemmän kuin edellisenä vuonna. Tilastoitu kulutus oli tällöin 8,1 litraa ja tilastoimaton kulutus 1,9 litraa. Tilastoimattomalla alkoholinkulutuksella tarkoitetaan suomalaisten ulkomailla nauttimaan alkoholia, salakuljetettua ja laillisesti itse valmistamaa alkoholia. Kokonaiskulutus väheni vuonna 2010 kolmatta vuotta peräkkäin. Alkoholin kokonaiskulutus on kuitenkin edelleen korkealla tasolla, jolle se nousi vuoden 2004 alkoholiveronalennuksen ja tuontirajoitusten poistamisen jälkeen. Vuosien 2008 ja 2009 alkoholiveron nostot ovat kuitenkin onnistuneet hillitsemään kulutuksen kasvua.

2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen ajan Turussa alkoholin kokonaiskulutus oli 8-15 prosenttia suurempaa koko maan keskiarvoon verrattuna. Kokomaan keskiarvoon verrattuna kokonaiskulutus on kuitenkin laskenut. Vuonna 2010 Varsinais-Suomessa alkoholin tilastoitu kulutus asukasta kohti oli 8,1 litraa. Tämä vastasi täsmälleen koko maan keskiarvoa.

Taulukko 1. Alkoholijuomien kulutus 100-prosenttisena alkoholina Suomessa asukasta kohti vuosien 1960–2010 välisenä aikana. Lähde: Alkoholijuomien kulutus. SVT. THL; Valvira.

Alkoholin haitat

Alkoholin kulutuksen kasvu vaikuttaa useaan toisiinsa yhteydessä olevaan asiaan. Alkoholin runsas jatkuva käyttö kuin myös yksittäinen humalakerta vaikuttavat yksilöön, perheeseen, lähiympäristöön ja aina yhteiskunnan tasolle saakka. Alkoholin kulutus on yhteydessä muun muassa fyysisiin ja psyykkisiin sairauksiin.

Alkoholinkäyttöön liittyvät haitat jaetaan usein akuutteihin ja kroonisiin haittoihin. Akuuteilla haitoilla tarkoitetaan yksittäiseen käyttökertaan liittyviä häiriöitä, joihin voidaan laskea esimerkiksi järjestyshäiriöt tai onnettomuudet. Krooniset haitat ovat puolestaan seurausta pitkäaikaisesta juomisesta. Akuutit ja krooniset haitat eivät ole toisiaan poissulkevia, vaan ne voivat olla myös päällekkäisiä. Kroonisista alkoholihaitoista kärsivien osuus esimerkiksi yksittäisistä juomiskerroista johtuvista työstä

poissaoloista on moninkertainen suhteessa heidän määräänsä.

Alkoholiin liittyvät kuolemat voidaan jakaa kolmeen luokkaan. Ensiksi on tapauksia, joissa kuolinsyy on alkoholin aiheuttama sairaus. Tällaisia tapauksia ovat muun muassa maksasairaudet ja alkoholimyrkytys. Vuosien 1990-2004 välillä vuosittain noin 1400 henkilöä menehtyi alkoholin aiheuttamiin sairauksiin. Toiseksi alkoholi aiheuttaa välillisesti väkivalta- ja tapaturmakuolemia. Tällaisiksi lasketaan esimerkiksi rattijuoppojen yliajamiksi joutuneet uhrin ja alkoholin vaikutuksen alaisena tehdyt henkirikokset. Vuosien 1990-2004 välillä tapauksia kirjattiin yhteensä noin 1000 kappaletta vuodessa. Kolmanneksi luokaksi lasketaan ryhmä, jossa jokin alkoholisairaus on kuolemaan myötävaikuttanut syy, ja kuolinsyy on ollut muu kuin tapaturma tai väkivalta. Tällaiseksi syyksi lasketaan muun muassa sydänperäinen äkkikuolema. Vuosien 1990-2004 välisenä aikana näitä tapauksia on ollut keskimäärin 700 kappaletta vuodessa. Kaiken kaikkiaan vuosien 1990-2004 välisenä aikana noin 3000 suomalaista menetti vuodessa henkensä alkoholin väärinkäytön seurauksena. Alkoholiperäisten kuolintapausten lukumäärä noudattaa verrattain hyvin alkoholinkulutuksen vaihteluja.

Alkoholiperäisten kuolemien lukumäärä on ollut kasvussa viime vuosina. Alkoholiperäisistä sairauksista ja alkoholimyrkytyksistä on tullut merkittävin työikäisten suomalaisten kuolinsyy. Alkoholikuolleisuus nousi muutama vuosi sitten työikäisillä miehillä suuremmaksi kuin sepelvaltimokuolleisuus. Naisilla alkoholi on noussut yhtä merkittäväksi kuolinsyyksi kuin rintasyöpä.

Vuonna 2004 tapahtunut alkoholin hinnan lasku näkyi etenkin alkoholiin liittyvien kuolemantapausten kasvuna 40-69 -vuotiaiden miesten

ja 50-69 -vuotiaiden naisten kohdalla. Kuolemantapausten kasvu johtui pääasiassa kroonisista sairauksista, etenkin maksasairauksista. Kuolintapausten kasvu oli suurinta työttömien, eläkkeelle siirtyneiden ja alhaisen koulutustaustan, alempien sosiaaliluokkien ja vähätuloisten keskuudessa.

Alkoholin käytön aiheuttamat sairaudet näyttävät kasautuvan erityisesti miehille, sillä vuonna 2009 noin 78 prosenttia alkoholisairauden vuoksi hoidetuista oli miehiä. Naisten osuus näyttää kuitenkin olevan myös kasvamassa. Alkoholisairauspäädiagnoosien lukumäärä on lisääntynyt etenkin alle 25-vuotiailla ja yli 64-vuotiailla. Sen sijaan 25-44 -vuotiaiden alkoholisairauspäädiagnoosit vähentyivät voimakkaasti vuosien 1996 ja 2009 välillä.

Alkoholi liittyi peruskuolinsyynä tai myötävaikuttavana tekijänä vuonna 2006 yhteensä 4640 suomalaisen kuolemaan. Kuolintapausten lukumäärä on kuitenkin kääntynyt laskuun, sillä esimerkiksi vuonna 2009 alkoholin käytön seurauksena Suomessa kuoli yhteensä 2954 henkeä. Näistä 2070 henkeä menehtyi alkoholisairauksiin tai -myrkytyksiin. Alkoholitaudeista alkoholiperäiseen maksasairauteen kuolleiden määrä on lisääntynyt kaikkein voimakkaimmin. Kun vuonna 1998 siihen kuoli noin 500 henkeä, vastaava luku oli vuonna 2006 jo lähes 1000.

Kroonisten alkoholihaittojen lisääntyminen on selvästi yhteydessä alkoholinkäytön kokonaiskasvuun. Tämä viittaa siihen, että suomalaisen perinteisen kertaluontoisen suurkulutuksen rinnalle on noussut jatkuvampi korkean kulutuksen malli. Toisin sanoen suomalaisten juomatapojen lisäksi ollaan omaksumassa myös niin kutsuttua eurooppalaista juomatappaa. Tämä kokonaisuus näkyy alkoholihaittojen kasvuna.

Päihdehuolto

Alkoholin kokonaiskulutus on vahvassa yhteydessä päihdehuollon (esimerkiksi A-klinikat, nuoriso- ja katkaisuasemat) asiakasmääriin. Alkoholin kokonaiskulutuksen laskiessa 1990-luvun alussa myös esimerkiksi A-klinikoiden, kuntoutuslaitosten ja katkaisuhuoltoasemien asiakasmäärät kääntyivät laskuun. Alkoholin kokonaiskulutuksen noustessa vuonna 1995 myös A-klinikoiden asiakasmäärä kasvoi.

Vuoden 2004 alkoholilainsäädännön muutokset näkyivät myös selvästi tilastoissa. Vuonna 2004 katkaisuhuolto- ja kuntoutuslaitosten asiakasmäärä kasvoi kuudella prosentilla. Samana vuonna myös A-klinikoiden asiakasmäärä kasvoi aikaisempien vuosien 41 000 asiakkaasta yli 43 000 asiakkaaseen eli kasvua edelliseen vuoteen oli 4-5 %. Asiakkaiden lukumäärän kasvaessa myös katkaisuhoidon ja kuntoutuksen hoitovuorokausien lukumäärät kasvoivat hetkellisesti. Hoitoaikojen pidentymistä pidetään yleisesti merkinä siitä, että asiakkaat olivat aiempaa huonommassa kunnossa.

Alkoholin kokonaiskulutuksen lasku 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmen lopussa näkyi positiivisella tavalla myös päihdehuollossa. Vuonna 2009 esimerkiksi alkoholisairauden vuoksi terveydenhuollon vuodeosastoille hoitoon tulleiden potilaiden määrä väheni 6,1 prosenttia edelliseen vuoteen verrattaessa. Myös hoitajaksojen ja hoitopäivien määrä väheni. Vastaavasti vuonna 2009 erikoissairaanhoidon avohoidossa alkoholisairauspotilaita oli noin viisi prosenttia vähemmän kuin edellisellä vuonna.

Turun A-killassa asiakasmäärissä näkyi myös muiden päihdehuollon osapuolten tapaan selvästi vuoden 2004 alkoholilainsäädännön muutokset. Vuonna 2004 jäseniä oli 85 kappaletta. Seuraavana vuonna (2005) jäsenmäärä oli käytännössä kaksinkertaistunut 161 jäseneseen.

Asenteet alkoholin käyttöön

Suomalaisten juomatapojen on todettu useissa tutkimuksissa muuttuvan hitaasti. Viikonloppuisin tapahtuva humalahakuinen juominen on säilynyt suomalaisen alkoholin käyttötapojen tyypillisenä piirteenä läpi vuosikymmenten.

Alkoholinkäytön yhdistäminen ”sivistyneesti” lounastamiseen tai arkipäiväiseen illastamiseen on edelleen harvinaista. 1960-luvulta lähtien alkoholinkäyttö on yleistynyt naisten ja nuorten keskuudessa. Kyseiset käyttäjäryhmät ovat myös omaksuneet humalahakuisen juomistavan. Naisten humalahakuinen juominen on yleistynyt 1970-luvusta lähtien näihin päiviin asti.

Viime vuosina on alettu kiinnittää huomiota eläkeikäisten lisääntyvään alkoholinkäyttöön. Eläkeikäisten alkoholinkäyttö on yleistynyt vähitellen 1980-luvun lopusta lähtien, joten kyse ei ole uudesta 2000-luvulle kuuluvasta ilmiöstä, vaikka mediassa tämä on alkanut saada huomiota vasta viime vuosina.

Yleisesti ottaen kuitenkin naiset ja 60-79 -vuotiaat suhtautuvat miehiä jyrkemmin alkoholiin ja sen aiheuttamiin haittoihin. Vuonna 2008 56 prosenttia suomalaisista kertoi häiriintyneensä humalaisten ihmisten

näkemisestä arkiympäristössä kodin ulkopuolella. Noin joka kolmas kertoo myös kokeneensa oman turvallisuuden uhatuksi muiden alkoholin­käytön vuoksi.

Pienen osan väestöstä tiedetään juovan valtaosan kaikesta kulutetusta alkoholista. Esimerkiksi vuonna 1992 miesten eniten juova kymmenys kulutti noin 40 prosenttia kaikesta miesten käyttämästä alkoholista. Kyseinen lukumäärä ei ole myöhemmissä tutkimuksissa juuri muuttunut lainkaan. Vastaavasti naisten alkoholin kulutus tasaantui vuosien 1990-2005 välisenä aikana. Naisten eniten juovan kymmenyksen osuus kaikesta naisten juomasta alkoholista oli 1990-luvulla noin 50 prosenttia. Luku on sen jälkeen laskenut muutamalla prosenttiyksiköllä. Sosiaali- ja terveysministeriön selvityksen perusteella naisten osuus väestön alkoholin­kulutuksesta on pysynyt ennallaan tai noussut hieman viime vuosina. Vuotta 2004 koskevan tutkimuksen perusteella on arvioitu, että naiset käyttävät lähes kolmanneksen kaikesta juodusta alkoholista.

TURUN A-KILLAN HISTORIIKKI

Turun A-killan ensimmäiset vuosikymmenet

Turun A-killan toiminnat juuret ovat jo 1950-luvun lopulla, kun Paavo Pitkänen perusti Turkuun A-klinikkasäätiön toimipisteen vuonna 1957. Suomessa A-klinikkasäätiö oltiin perustettu lokakuussa vuonna 1955. Kunnalliseksi toimijaksi suunnitellun A-klinikkasäätiön avulla pyrittiin kokoamaan tuolloin vielä hyvin hajanaisen vapaan alkoholistihuollon eri osatekijät. Klinikkan toimiperiaate oli kannustava ja demokraattinen, jossa yksilöillä itsellään oli itsemääräämisoikeus ja jakamaton ihmisarvo. Toiminta perustui täten yksilöiden vapaaehtoisuuteen, omatoimisuuteen, joustavuuteen ja omaan haluun päästä eroon alkoholiriippuvuudesta. Tällöin hoitoon hakeutumisen kynnys pysyi matalana. Avohoidollisen ideologiansa vuoksi toiminta edustikin uusinta alkoholistihuoltoa. Valtionhallinnossa muutosta avohoidolliseen suuntaan pidettiin oikeana, vaikkakin raittiusliike, lehdistön ja yleinen mielipide vielä kyseenalaistivat avohoidon toimivuuden alkoholiriippuvaisten hoidossa.

Turun A-klinikan toimipisteen avaamisvuotta seuranneena vuonna 1958 A-klinikan johtajan Paavo Pitkäsen aloitteesta perustettiin A-klinikan

asiakkaiden vertaistukiryhmät. Helsingin A-klinikalla aloitettiin ryhmähoidot vuonna 1956 ja Turussa ryhmähoidot käynnistettiin vuonna 1959. Suomessa esikuvat ryhmähoitoon saatiin onnistuneista kokeiluisista sekä Iso-Britanniasta ja Hollannista että AA-toiminnan innostavasta kokeilusta. Turussa ryhmähoidon seurauksena ja sen ympärille muodostuneesta asiakkaiden epävirallisesta yhteistoiminnasta syntyi ensimmäinen asiakastoimikunta vuonna 1959.

A-klinikan johtajana toimineen Paavo Pitkäsén mukaan asiakastoimikunta syntyi ryhmien jäsenten alkaessa tavata toisiaan myös ryhmien ulkopuolella vapaa-aikanaan. Tarve vapaa-ajalla tapahtuviin tapaamisiin syntyi, kun ryhmän jäsenet halusivat täyttää alkoholin käytön lopettamisesta syntyneen tyhjiön päihteettömään elämään kuuluvilla virikkeillä.

A-asiakas Ketjun perustaminen

Aloite asiakastoimikunnan perustamisesta lähti alun perin Turun A-klinikan johdolta, joka kutsui asiakkaat koolle 23.5.1962 pidettyyn kokoukseen. Kokouksessa oli läsnä yhteensä 19 henkeä mukaan lukien puheenjohtajana toimineen Paavo Pitkäsén. Kokouksessa yhtä osallistujaa lukuun ottamatta kannatettiin potilaselimen – joka toimi aluksi työnimellä ”toverikunnan” – perustamista, jossa asiakkaat saisivat tavata toisiaan vapaasti myös vapaa-ajallaan. Kokouksessa sovittiin, että A-klinikan henkilökunta tukisi aluksi toimintaa, jotta vastuu ei jäisi heti alkuun kokonaan asiakkaiden harteille, vaan että vastuu toiminnasta siirtyisi vaiheittain asiakkaille toiminnan vahvistuessa. Perustamista valmistelevaan toimikuntaan valittiin kaikki 15 kokoukseen osallistunutta potilasta. Lisäksi julistettiin nimikilpailu perustettavalle ”toverikunnalle”.

Tästä kehittyi 25.6.1962 nimellä A-asiakas Ketju perustettu asiakasyhdistys. Tätä päivämäärää pidetään ajankohtana, josta nykyisen A-killan virallinen historia alkaa. Yhdistyksen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Matti Parviainen. Hänen ohellaan varsinaisia aktiivijäseniä oli vain kaksi muuta henkilöä ensimmäisien vuosien ajan. A-asiakas Ketjun ensimmäinen toimitila sijaitsi Kauppiaskadulla A-klinikan siipien suojassa. Sinne hankittiin hyvin varhaisessa vaiheessa biljardipöytä, joka yhä nykyäänkin kuuluu A-killan suosituimpiin ajanviettopoihin.

Paavo Pitkänen havaitsi, että asiakkaiden kiinnittäminen A-klinikan toimintaan hyödytti kaikkia osapuolia. Asiakkaiden positiiviset hoitokokemukset kasvattivat A-klinikan arvostusta hoitopaikkana. Asiakkaat itse hyötyivät lisäksi monin tavoin osallistumisestaan asiakastoimikunnan toimintaan.

Turun A-klinikan henkilökunnan luottamusta asiakkaitaan kohtaan punnittiin ensimmäisen kerran, kun A-klinikan avaimet luovutettiin työajan ulkopuolella kokoontuvien ryhmien käyttöön. Luottamus paljettiin, sillä mitään rikettä A-klinikan tiloissa ei koskaan tapahtunut, jonka johdosta asiakastoimikunnan jäsenet saivat ylläpidettäväkseen myös A-klinikalle suunnatun palautelaatikon, jonka avain oli ainoastaan A-asiakas Ketjun hallituksella.

Turun A-asiakas Ketju sai vuonna 1963 käyttöönsä uudet ryhmähoitoon hyvin soveltuvat toimitilat. Ryhmähoidolle oli tuolloin ominaista vapaa-muotoisuus, joka näkyi muun muassa siinä ettei istuntoja esivalmisteltu tai alustettu mitenkään. Ryhmissä harrastettiin erilaisia aktiviteettejä, kuten pöytätennistä ja shakkia. Lisäksi keskusteluja käytiin kaikista muista aiheista paitsi uskonnosta ja politiikasta. Ryhmäkoostumisten

ohella A-asiakas Ketjussa käytiin luottamuksellisia kahdenkeskisiä hoitollisia keskusteluja, joiden lukumäärä esimerkiksi vuonna 1968 oli yli 230 kappaletta.

Alkuaikoina asiakastoimintaan osallistui ainoastaan miehiä ja toimintaan osallistunut ryhmä oli muutenkin suppea. 1960-luvun lopulla A-asiakas Ketjun toimintaa vaikeutti ryhmän jäsenistön enemmistön passiivisuus, jonka vuoksi toiminnan ylläpitäminen jäi pienen ydinjoukon harteille. Toimintaa vaikeutti entisestään yhdistyksen aktiivisten toimihenkilöiden työesteet ja sairastumistapaukset, jonka vuoksi muun muassa vuonna 1968 maanantaisin kokoontunut ryhmätoiminta jouduttiin hetkellisesti kokonaan lopettamaan. Lisäksi 1960-luvun lopulla useat ryhmänvetäjät ja aktiivijäsenet luopuivat yhdistyksen jäsenyydestä ja toiminnasta saatuaan jonkinlaisen itseään tyydyttävän ratkaisun omaan alkoholiongelmaansa. Tämän erityisesti koettiin hankaloittavan yhdistyksen toimintaa, koska juuri kyseisten jäsenten kokemusta, tietoja, apua ja tukea uudet jäsenet nimenomaan tarvitsivat ja halusivat.

Ensimmäiset alkoholiriippuvuudesta kärsivät naiset liittyivät yhdistykseen vuonna 1965. A-asiakas Ketjussa päihdeongelmansa kanssa samassa tilanteessa olevat henkilöt usein hakeutuivat toistensa seuraan, josta johtuen osa ihmistä saattoi keskustella akuuteista ongelmista, kun taas osa ryhmästä saattoi pelata leikkisästi biljardia keskenään. A-asiakas Ketjun jäsenistöön on kuulunut alusta alkaen kolme pääryhmää: päihdeongelmaan parhaillaan hoitoa saavat henkilöt, päihdeongelmansa jo selvittäneet ("toveriterapeutit") ja yhdistykseen suoraan liittyneet tuki- ja kannattajajäsenet, joilla ei ole välttämättä takanaan päihdeongelmaa. Tuki- ja kannattajajäsenet usein kuitenkin tunsivat tai olivat tunteneet lähipiiriinsä kuuluneen alkoholiongelmasta kärsivän henkilön.

A-asiakas Ketjun jäsenet yleensä esiintyivät omalla nimellään, mutta yhdistyksessä ymmärrettiin alkoholiseksi leimaantumisen pelkoa. Tämän vuoksi myös pelkällä lempinimellä tai väärällä nimellä esiintyminen oli hyväksyttyä. Väärällä nimellä esiintyminen oli kuitenkin suhteellisen harvinaista.

Vertaistukiryhmien suosio pohjautui jäsenten tasa-arvoisuudelle. Koettiin, että samojen ongelmien kanssa painivat kohtalotoverit ymmärsivät joitain asioita paremmin kuin korkeakoulutuksen saaneet alan asiantuntijat. Ryhmien perustaminen osui myös 1960-luvulla yhteiskunnallisen muutoksen kanssa samanaikaiseksi, jolloin perustettiin erilaisia järjestöjä, potilasyhdistyksiä kuin myös muita liikkeitä, jotka ajoivat vain yhtä asiaa.

A-klinikkojen ollessa kesäisin kiinni syntyi tarve löytää toimikunnille kesänviettopaikka, koska useille asiakkaille oli erityisen tärkeää löytää kesäksi tekemistä, jotta pystyi ylläpitämään päihteetöntä elämäntapaa. Toki kesänviettopaikat myös edistävät yhteenkuuluvuutta ja virkistävät ja aktivoivat jäseniään. Kesänviettopaikan löytämiseksi Turun A-asiakas Ketju loi yhteyden viralliseen päihdehuoltoon vuonna 1965. Turun kaupungin sosiaalilautakunnan avustuksella luotiin Naantaliin kerran viikossa kokoontuva ”satelliittiryhmä”. Samalla asetettiin Kupittaaan sairaalaan yhdysmies, joka kävi kuntouttamassa ja jututtelemassa sairaalaan sijoitettuja asiakkaita. A-asiakas Ketju solmi läheiset suhteet myös A-klinikkasäätiön hallintoon ja Turun raittiuslautakuntaan. Yksittäisten jäsenten taholta oltiin yhteydessä myös poliisiin, jotta päihtyneet oltaisiin toimitettu putkan sijasta parempaan paikkaan, kuten kotiin.

Vuonna 1965 Turussa järjestettiin myös ensimmäinen virallinen tiedotustilaisuus lehdistölle. Tilaisuuden aikaan A-asiakas Ketjun oma 20-sivuinen lehti oli vielä painatuksessa. Tuolloin toiminnasta ja sen päämääristä alettiin levittää tietoa yhä suuremmissa määrin jäsenille ja muille alkoholisteille kuten myös suurelle yleisölle.

Vuodesta 1962 asti toiminnassa ollut yhdistys päätettiin Turun A-klinikalla 12.9.1966 pidetyssä kokouksessa ilmoittaa vihdoin rekisteröitäväksi. Vuonna 1967 A-kiltatoiminta yleistyi pian koko maan kattavaksi, jolloin perustettiin A-Kiltojen Liitto ry, johon myös Turun A-kilta kuuluu. Liitto teki heti perustamisvuonnaan opintomatkan tanskaan, josta saatiin esimerkkejä viikoittaisten kokousiltojen ja keskustelupiirien piitoon kuten myös ajanvieteltoihin ja koulutukseen.

1970-LUKU

Koko 1970-luvulle tyypillistä oli yritys aktivoida naisia mukaan Ketjun toimintaan. 1960-luvun lopulla alkanut aktiivisten jäsenten menettäminen, heidän kiinnostuksen väheneminen yhdistystä kohtaan ja toiminnasta luopuminen jatkuivat vielä 1970-luvun alkupuolelle saakka. Kiinteä yhteistyö A-klinikan kanssa turvasi yhdistyksen toiminnan. Ilman Turun A- klinikan johtajan Paavo Pitkäsen aktiivista apua yhdistys olisi voinut kokonaan lamaantua.

A-asiakas Ketju kärsi 1970-luvun alussa akuutista rahapulasta. Omia tulonlähteitä jäsenmäärältään pienellä yhdistyksellä ei juuri ollut. Yhdistyksen toiminta olikin mahdollista ainoastaan Turun kaupungin Raittiuslautakunnalta saatujen avustusten sekä A-klinikan kanssa tehdyn yhteistyön vuoksi. Rahaa anottiin useilta eri tahoilta kentällä tapahtuvaan työhön, valistus- ja tiedotustoimintaan sekä hoitokodin ja väliaikaisasuntolan perustamiseen. Rahaa anottiin lisäksi erilaisten tilaisuuksien järjestämiseen ja puhelinpäivystyksen järjestämiseksi. Tärkeimmäksi päämääräksi nousi kuitenkin asuntolan saaminen. Rahan puute toisaalta heijastui eniten tiedotustoiminnan vähäisyyteen, josta johtuen yhdistysten jäsenten lukumäärä pysyi apua tarvitsevien lukumäärään verrattuna pienenä. Tilanne oli vastaavanlainen myös muissa Suomen A-killoissa. Yhdistyksen toiminnasta pyrittiin kuitenkin tiedottamaan muun muassa

järjestämällä tiedotustilaisuuksia lehdistölle. Lisäksi Turun A-klinikalla asiakkaille kerrottiin yhdistyksen toiminnasta.

Toimitilat

Vuoden 1970 alussa Turun A-klinikka muutti uusiin toimitiloihin. Tällöin myös A-asiakas Ketju sai oman kerhohuoneen. Uuden kerhohuoneen sisustaminen todettiin jäsenistön keskuudessa mieluisaksi tehtäväksi. Vuonna 1974 A-asiakas Ketju sai käyttöönsä A-klinikan kellaritilat. Seuraavana vuonna 1975 A-klinikan lupaus omasta kerhohuoneesta toteutui, kun A-asiakas Ketju pääsi lauantaina 13.1.1976 muuttamaan uusiin kerhotiloihin. Varsinainen toiminta uusissa tiloissa käynnistyi huhtikuussa 1976. Oma kerhohuoneisto osoittautui erittäin tärkeäksi hoidollisen ryhmätyön päämäärien saavuttamisessa.

Omaa kesäkotitoimintaa oli toivottu vuodesta 1965 lähtien. Monien raittiusyhdistysten, AA-kerhojen ja muiden päihdeongelmaisten kanssa työskentelevien järjestöjen positiiviset tulokset kannustivat kesänviettomahdollisuuksien järjestämiseen. Talven ja kevään aktiivisen toiminnan katkeaminen kesäisin koettiin erittäin haastavaksi. Monilla yhdistyksen jäsenillä ei juuri ollut mahdollisuuksia kesän viettoon ja monen alkoholistin oli vaikea päästä nauttimaan Suomen kesästä. Päihteettömän kesänviettopaikan saaminen koettiin tärkeäksi, jottei vuoden aikana saavutetut tavoitteet kesän aikana turhaan tuhoutuisi sopivien toimitilojen puutteen vuoksi.

Vuonna 1974 A-asiakas Ketju sai kesänviettopaikan, Isotalon, Turun kaupungin omistamassa Maisaaressa. Sijaintinsa kannalta Maisaari oli kuitenkin erityisen ongelmallinen, sillä se oli erittäin vaikeasti saavutet-

tavissa. Vesibussilla matka Maisaareen kesti kolme tuntia. Vaihtoehtoisesti Maisaareen pystyi menemään matkaamalla ensin linja-autolla Rymättylään, josta pienveneellä pystyi matkustamaan Maisaareen. Vuonna 1978 Turun A-klinikka järjesti Maisaareen kesällä 1,5 kuukauden ajaksi terapeutin.

Ryhmätoiminta

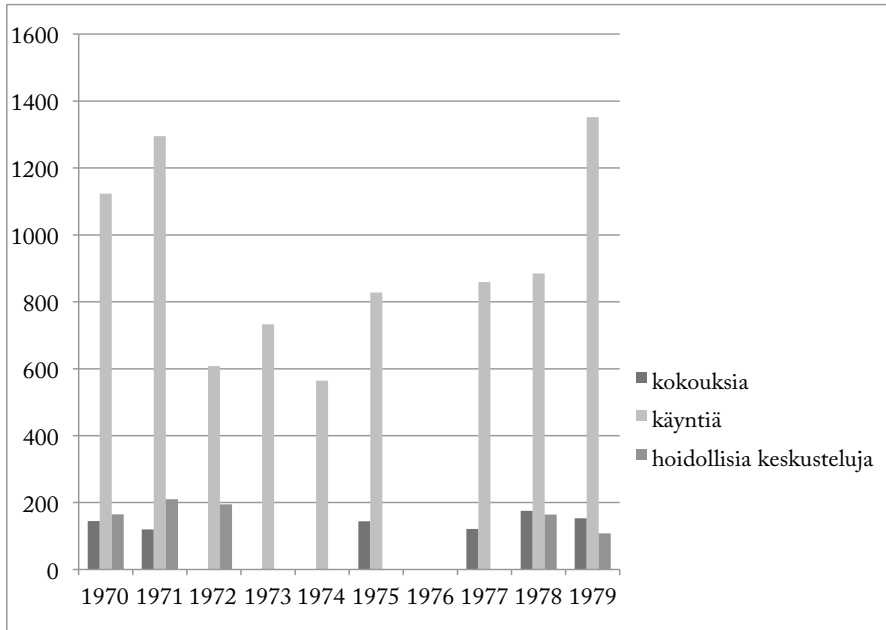
Hyödylliseksi havaittua ryhmäterapiaa jatkettiin 1970-luvulla normaaliin tapaan. Hetkellisesti vuonna 1968 lakkautetusta maanantairyhmästä tehtiin vuonna 1970 päivisin kokoontuva uusien asiakkaiden vastaanottoryhmä, johon A-klinikan henkilökunnan oli helppo ohjata uudet asiakkaat ryhmähoitoihin ja yhdistyksen toiminnan pariin. Hetkittäin juuri maanantairyhmä oli kooltaan kaikista suurin. Ryhmistä kaikista aktiivisin oli puolestaan Matti Parviaisen vetämä sunnuntai-iltaisin kokoontunut ryhmä. Sunnuntairyhmän pääpaino ei kuitenkaan ollut varsinaisesti ryhmän yhteisissä keskusteluissa, vaan pienemmissä 2-3 hengen ryhmissä tapahtuneissa keskusteluissa. Keskimäärin osanottajia ryhmissä oli kahdeksan henkeä jokaista kokousta kohti.

Jo 1960-luvulla vakiintuneiden maanantai-, lauantai- ja sunnuntairyhmien lisäksi 6.5.1970 toteutettiin perheryhmäkokeilua, johon osallistui kolme avioparia. Kokeilu kuitenkin jäi yhteen ainoaan kertaan. Vuonna 1976 perustettiin maanantai-, lauantai- ja sunnuntairyhmien lisäksi keskiviikko- ja perjantairyhmät, mutta seuraavana vuotena 1977 palattiin taas maanantai-, lauantai- ja sunnuntairyhmiin. Vuonna 1978 keskiviikkoryhmä herätettiin uudelleen eloon porinaryhmän muodossa, jota veti Unto Repo. Lisäksi päiväryhmät aloitettiin myös tiistaisin ja torstaisin. Lisäksi Liisa Sundblom alkoi perjantaisin vetää naisten ompeluseuraa.

Suunnitelmissa oli myös pariskuntaryhmien perustaminen, mutta suunnitelmaa ei koskaan saatu toteutettua.

1970-luvulla A-klinikalla vedettiin johtaja Paavo Pitkäsén johdolla torstaisin kokoontunutta terapiaryhmää, joten apua ryhmäterapian muodossa oli lähes päivittäin saatavilla. Vuonna 1979 ryhmäterapiatoimintaa laajennettiin myös naapurikuntaan Naantaliin saakka, jossa järjestettiin yhteensä 28 kokoontumista. Käyntejä Naantalin ryhmässä kertyi yhteensä 92 kappaletta.

Varsinaisten keskusteluryhmien rinnalla toiminnallisten ryhmien suosio kasvoi. Oman kesänviettopaikan saaminen lisäsi luonnollisesti etenkin retkien ja leikkimielisten kisailuiden suosiota.

Taulukko 2. Turun A-asiakas Ketjun hoidollisten kokoontumisten lukumäärät 1970-luvulla.

Liiallisesta alkoholin käytöstä kärsivät, jos tunnette tarvetta keskustella asioista niin tervetuloa

RYHMÄILTAAMME

jotka alkavat **TORSTAINA 14. 9. klo 19 NAANTALIN KINON YLÄKERRASSA** ja jatkuen edelleen torstaisin samana aikana samassa paikassa.

Turun A-Ketju

Kuva 1. Turun A-Ketjun lehti-ilmoitus 70-luvulta.

JOKA OSAA KIRJOITTAÄ / OSAA MYÖS
PIIRTÄÄ ○○○○○○○○

JOKA OSAA PIIRTÄÄ / OPPII MYÖS
PELAAMAAN SHAKKIA ○○

Alustavien tunnustelujen tuloksena tiedämme keskuudessamme häyskentelevän s'hakipelitaitoisia kavereita,

POJAT ÄLKÄÄ PITÄKÖ KYNTTILÄÄNNE VAKAN ALLA ○○○○○○○○

Perustakaamme keskuuteemme s'hakki-kerho, tunnuksena:
" Ei ole tärkeää voittaa, tärkeämpää on pelata "

Jos olet "nasta" peluri, ole hyvä ja anna osa taidostasi heikkotaitoisimmalle toverillesi, jos olet vasta saanut pelialkeet (tunnet siirrot) pyydä apua vahvemmalta, saat sitä.

POJAT SIISPÄ/ IKÄÄN JA SÄÄTYÄN KATSOMATTA
OHJATKAAPA " MONONNE " S'HAKKIPELIPÖYDÄN ÄÄREEN ○○○○○○

Tervetuloa

A-asiakas Ketju r.y.
○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Kuva 2. Ilmoitus shakkikerhon perustamisesta 70-80-lukujen taitteesta.

1980-LUKU

Nimenmuutos

A-asiakas Ketjun nimi päätettiin 9.2.1978 pidetyssä kokouksessa muuttaa muotoon A-Ketju ry. Vuosikokouksen jatkokokouksessa 8.2.1984 tämäkin nimi päätettiin muuttaa muotoon Turun A-Kilta ry. Lopulta A-Kilta rekisteröitiin tällä nimellä 20.8.1984.

Toimitilat

Vuonna 1974 kesänviettopaikaksi hankittu Maisaari oli osoittautunut erittäin ongelmalliseksi sijaintinsa puolesta, vaikka käyntejä saarella olikin vuosittain keskimäärin yli 600 kappaletta. Tilanne parantui toukokuussa vuonna 1983, jolloin A-kilta sai käyttöön Kaarinassa Turun rajalla sijaitsevan Yli-Lemun kartanon. Kartanon alueella uskotaan olleen asutusta jo 1200-luvulta alkaen, mutta alueen rautakautinen kasvillisuus, sijainti ja mäkinen maasto viittaavat vielä tätäkin varhaisempaan asutukseen. Ensimmäiset kirjalliset maininnat Yli-Lemun omistajista ovat peräisin jo vuodelta 1410, jolloin Yli-Lemun omisti lautamies Martti. Kartanon muita tunnettuja omistajia ovat olleet Turun linnan linnanvouti Juhana Boose, asessori Samuel Wallenstjerna, rykmentinkirjuri Olof Dahlström, hovisihteeri Anders Mondelin, paronitar Fredrica Elisabeth von Düben,

Kuva 3. Ylilemun kartanon aitta vuonna 1986. Kuva: Turun A-killta.

Christopher Frenckell, jonka suku omisti kartanon miltei 100 vuotta. A-killan haltuun saaman kartanon päärakennus oli peräisin 1800-luvun alusta. Rakennus uusittiin nykyiseen muotoonsa 1900-luvun alkupuolella. Kartanon päätilana toimii entinen Krekulan ratsutila.

Saavutettavuudeltaan Yli-Lemun kartano oli huomattavasti Maisaarta parempi, sillä sinne pääsi kätevästi pyöräillen tai jopa kävellen. 15-huoneinen kartano oli ensin tarkoitettu pelkästään A-killalaisten virkistys- ja kesäviettäpaikaksi. Kesäviettäpaikkana Yli-Lemun kartano oli suosittu, koska se mahdollisti pihapeliä kuten myös biljardin pelaamisen ja grillaamisen. Lisäksi noin 600 metrin päässä sijainnutta uimarantaa hyödynnettiin paljon. Talkootöiden avulla kartano saatiin käyttökuntoon, mutta ikänsä puolesta kartano vaati jatkuvaa ylläpitoa.

Kartanosta päätettiin tehdä kesäviettäpaikan ohella myös asuntola,

koska kohtuuttoman suuri osa A-kiltalaisista oli vailla pysyvää asuntoa. A-kilta oli halunnut oman asuntolan jo 1960-luvulla ja kauan elänyt toive toteutui vihdoinkin. Halukkaita asuntolaan oli enemmän kuin mitä sinne kyettiin vastaanottamaan. Vuodepaikkoja asuntolassa oli yhteensä 25 kappaletta.

Yli-Lemun asukkaista viisi henkeä muutti omaan asuntoon vuonna 1986. Vuosina 1987-1989 vuosittain neljä henkilöä muutti vapailta markkinoilta hankkimaansa asuntoon. Porttikieltoja asuntolaan jaettiin vuosittain keskimäärin 6-8 henkilölle. Yleisin syy porttikiellon saamiseen oli alkoholinnauttiminen ja/tai järjestyshäiriöiden aiheuttaminen asuntolassa.

Ryhmäterapia ja jäsenmäärät

Ryhmäterapiakokoonantumisten lukumääristä ja vuosittaisista käynneistä pidettiin vain ajoittain kirjaa 1980-luvulla. 1980-luvun alkupuolella luvut todennäköisesti vastasivat 1970-luvun loppupuolen lukuja. Vuoteen 1986 mennessä kokousten ja käyntien lukumäärät olivat kuitenkin pudonneet rajusti verrattuna 1970-loppupuolen lukuihin. Vuonna 1986 kokouksia oli vuodessa yhteensä vain 77 kertaa, ja kyseisissä kokouksissa käyntejä kertyi ainoastaan 436 kappaletta. Vuoteen 1988 mennessä pientä kasvu oli kuitenkin tapahtunut. Tällöin kokouksia oli 86 kappaletta, ja niissä käyntejä kertyi hieman yli 580 kappaletta.

Jäsenmäärien osalta tilanne oli sama kuin ryhmäterapian kohdalla. Jäsenmääristä ei pidetty kirjaa 1980-luvun ensimmäisellä puoliskolla. Vuonna 1986 maksaneita jäseniä oli 84 henkeä, joista 17 oli naisia. 1980-luvun loppupuolelle ei tapahtunut suuria muutoksia jäsenistön rakenteessa

tai lukumäärässä. A-klinikan johtaja Paavo Pitkänen täytti 24.9.1988 60-vuotta. Tällöin hänet valittiin Turun A-killan kunniajäseneksi.

Palveleva puhelin

Turun A-killan pitkäaikaisena toiveena ollut palveleva puhelin -toiminta saatiin käyntiin vuonna 1988, kun Turun kaupungin Raittiuslautakunta 11.5.1988 pidetyssä kokouksessa myönsi 1600 markkan suuruisen määrärahan puhelinpalvelutoiminnan aloittamiseen. Raittiuslautakunta myönsi 14.12.1988 pidetyssä kokouksessa toistamiseen 2000 markkan suuruisen lisämäärärahan puhelinpalvelun jatkokurssin järjestämiseen.

Palvelevalle puhelimelle oli erityisen suuri tarve, koska mahdollisille avuntarvitsijoille ei ollut aikaisemmin järjestetty minkäänlaista yhteydenottomahdollisuutta virka-ajan ulkopuolella. Joissain tapauksissa virka-aikojen ulkopuolella saadulla avulla voi olla elintärkeä rooli päihdeongelmalliselle ja hänen lähipiirilleen. Palvelevaa puhelinta onkin pidetty ennaltaehkäisevänä toimintana.

Vuoden alussa järjestettiin tukihenkilökoulutus, jonka ohjasi kurssin suunnitellut A-klinikan terapeutti Raija Vikatmaa. Kurssille osallistui yhteensä kymmenen henkilöä, joista seitsemän suoritti sen loppuun. Itse palveleva puhelin aloitettiin 22.7.1988, ja palveleva puhelin toimi perjantaisin kello 20-23 välisen ajan. Tukihenkilötoiminnan jatkokurssi järjestettiin syksyllä 1988, jolloin ohjaajana toimi Kimmo Jouki. Kurssille osallistui kuusi henkilö, joista vain kaksi kävi kurssin loppuun saakka. Palvelevan puhelimen toiminta oli aluksi hiljaista, mutta tiedon levitessä puhelujen lukumäärä kasvoi merkittävästi. Paikallisradio Auran Aallot teki palvelevan puhelimen toiminnasta lyhyen ohjelman. Vuotta myö-

Kuva 4. Soppajono Ylilemun kartanolla. Kuva: Turun A-kilta.

Kuva 5. Paimen- ja perinnesoitinrakentaja Jarkko Aallonloiske on tunnetuimpia Turun A-kiltalaisia (1986). Kuva: Turun A-kilta.

*Kuva 6. Turun A-killan joukkue Euran Pyhäjärvellä vuonna 1988.
Kuvassa oikealta vasemmalla: Keijo V., Pentti V., Jukka L. ja Pentti B.
Kuva: Turun A-kilta.*

*Kuva 7. Turun A-kiltalaisia kesäolympialaisissa Raumalla 1988.
Kuva: Turun A-kilta.*

hemmin Radio 100 teki ohjelma Turun A-killan palvelevasta puhelimesta. Ohjelma lähetettiin perjantaina 3.11.1989 ja uusinta lauantaina 4.11.1989. Palvelevan toiminta jatkuu edelleen.

Muu toiminta

24.4.1989 pidetyssä kokouksessa päätettiin perustaa Turun A-killaan toimikunta jäsenkirjeitä varten. Toimikunnan tehtäväksi tuli huolehtia jäsenkirjeen sisällöstä ja lähettämisestä. Kokouksessa sovittiin, että jäsenkirjeitä tehdään vuosittain 3-4 kappaletta. Ensimmäinen jäsenkirje saatiin valmiiksi 21.9.1989.

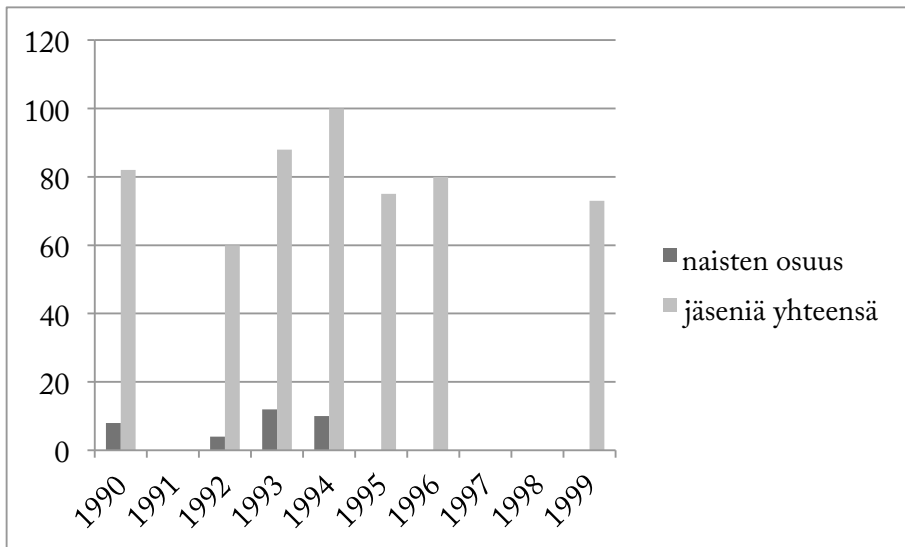
Kuva 8. Ylilemun kartanon aktiivinen naisryhmä 1980-luvun lopulla. Oik. Marita, Marianne, Helena, Liisa ja Marita. Kuva: Turun A-killta.

1990-LUKU

Jäsenmäärät

Turun A-killan jäsenmäärä vaihteli rajusti koko 1990-luvun ajan. Vuonna 1990 jäseniä oli 90 henkilön verran, kun vuoden 1999 lopulla jäsenmäärä oli laskenut 73 henkilöön. Todellisuudessa yhdistyksen jäsenmäärä oli suurempi, koska jäsenmaksu oli osittain vapaaehtoinen, eikä kyseisistä ilmaisjäsenistä pidetty lukua.

1990-luvun alussa jäsenistä suurin osa jäsenistöstä oli vielä miehiä, mutta alkavaa naisten osuuden kasvua voidaan pitää 1990-luvulla alkaneena piirteenä, vaikkakaan naispuolisten jäsenten lukumääristä etenkin 1990-loppupuolelta ei ole säilynyt tilastoituja lukuja (Taulukko 3). Yhdistyksen jäsenmäärä oli hyvin pitkälti riippuvainen tiedotuksesta, ja tiedotuksen puutteen tiedettiin olevan suurin syy suhteellisen pieneen jäsenmäärään suhteutettuna alkoholiongelmaisten todelliseen lukumäärään. Haasteeksi koettiin myös uusien jäsenten kiinnittäminen yhdistyksen toimintaan.

Taulukko 3. Turun A-killan jäsenten kokonaismäärä ja naisten osuus 1990-luvulla.

Toimitilat

Vuonna 1990 Turun A-kilta ry suunnitteli Tupurin toimintakeskuksen muuttamista ryhmäkodiksi, jossa olisi tilaa kriisitilanteessa tai vailla asuntoa oleville jäsenille 2-24 kuukaudeksi. Suunnitelmaa ei koskaan saatu toteutettua.

Vuonna 1992 A-kilta muutti Itäiselle Rantakadulle A-klinikan alivuokralaiseksi Jokituvalle. Klinikka piti päiväkeskusta avoinna aamusta ilta-päivään minkä jälkeen A-kilta avasi ovensa. Viikonloppuisin Jokitupaa pidettiin avoinna A-kiltalaisten voimin. Vuodesta riippuen Jokituvalla kävi päivittäin noin 17-19 henkilöä.

Yli-Lemun kartanossa ei tapahtunut muutoksia 1990-luvulla. Yli-Lemun kartanon ylläpitäminen asuntolana koettiin eniten yhdistyksen voimavaroja vievänä toimintona, mutta toisaalta sen koettiin tuottavan myös eniten mielihyvää jäsenistölle. Asuntolan asukkaat rikkoivat usein tietoisesti asuntolan sääntöjä muun muassa aiheuttaen järjestyshäiriöitä ja nauttien alkoholia asuntolassa, vaikka kaikkien A-killan tilojen tuli olla täysin alkoholittomia. Asuntolan asukkailla oli myös huomattavasti keskivertoa useammin vaikeuksia vuokranmaksun suhteen. A-killan hallituksessa kuitenkin oltiin usein ymmärtäväisiä ja anteeksiantavia ja henkilöille annettiinkin mahdollisuus korjata virheensä ja parantaa tapansa. Vuoden 1993 aikana Yli-Lemussa oli yhteensä 23 asukasta. Vuonna 1996 Yli-Lemussa kuukaudessa oli noin 15 asukasta. Vuonna 1999 asukkaita Yli-Lemussa oli keskimäärin 12 henkilöä kuukaudessa. Vuonna 1999 valtioneuvos Ensio Laine vieraili sekä Jokituvalla että Yli-Lemun kartanolla.

Työllistäminen

Yhdistys työllisti 1990-luvulla vuosittain useamman pitkäaikaistyöttömän jäsenensä järjestösihteereiksi. Vuosittain järjestösihteereinä toimi keskimäärin 2-5 henkilöä, mutta yksittäisinä vuosina tämä luku saattoi olla suurempikin. Järjestösihteerien pääasiallinen työtehtävä oli päivätoimikeskuksen avoinna pitäminen. Lisäksi järjestösihteerien toimenkuvaan kuului muun muassa ilmaisen ruuan nouto kouluilta, yhteydenpito Länsi-Suomen A-kiltoihin, tukihenkilöiden yhteyshenkilönä toimiminen, Yli-Lemun toiminnan kehittäminen, informaation jakaminen yhteistyökumppaneille sekä yhteydenpito Ruotsin että Viron A-kiltoihin. Järjestösihteerit koettiin erittäin hyödyllisiksi, koska pelkästään vapaaehtoisten avulla päivätoimintakeskusten säännöllinen avoinna pitämi-

nen koettiin haastavaksi. Järjestösihteerit saivat muutettua kerhon yleisilmeen positiiviseen suuntaan ja täten nostivat jäsenten päivittäisten käyntien lukumäärää.

Koulutus

1990-luvulla alkoholiongelmaisten ohella alettiin huomioida myös seka- ja huumeikäyttäjien ongelmia. Tämä heijastui etenkin koulutustilaisuuksien aiheissa. 1990-luvulla yhdistyksen jäsenet osallistuivat vuosittain useisiin eri päihde-, huume- ja sekakäyttöä koskeviin kursseille ja koulutustilaisuuksiin, kuten esimerkiksi päihdeongelmaisten terveydenhoitokurssille. Lisäksi yhdistyksen jäsenet osallistuivat myös erilaisille järjestötyönkursseille ja muun muassa puhelinkoulutukseen.

Vuonna 1994 Turun A-killasta osallistuttiin muun muassa ryhmätyönä toteutettuun tukihenkilökoulutukseen. Tukihenkilökoulutuksessa pyrittiin löytämään koulutusmenetelmä, jossa vältetään pelkän asiantiedon opettamista. Koulutuksen päämääränä oli tukihenkilöillä luonnostaan olevien auttamisvalmiuksien vapauttaminen. Asioiden liiallinen teoriointi voi tehdä tukihenkilöstä puoliammattilaisen, joka ajan myötä joutuukin pettymään itseensä, kun hankittu tieto ei riitäkään ammattilaisiin verrattuna. Tukihenkilökoulutuksen lähtökohtana oli, että jokainen osallistuja tuo oppimistilanteeseen oman rikkaan ja vaihtelevan elämäkokemuksensa. Henkilöiden itsensä kokemat ongelmat auttavat näkemään elämän uudella tavalla ja avartamaan omaa näkemystä ja ongelmien ratkaisukykyä.

Palveleva puhelin

1990-luvun alkupuolella palveleva puhelin päivysti vuosittain noin 40 kertaa. Viisi henkilöä toimi vuonna 1993 puhelin päivystäjinä. A-killan hallituksen suunnitelmissa oli laajentaa puhelimen toimintaa, mutta suunnitelma ei toteutunut. Palvelun saama palaute antoi kuitenkin hallituksen mielestä aiheen palvelevan puhelimen ylläpitämiseen ja laajentamisyrittämyksiin. Yksittäisinä kertoina palvelemaan puhelimeen saattoi tulla jopa 25 soittoa yhden päivystyskerran aikana. Toisaalta ottaen huomioon alkoholin kokonaiskulutuksen kasvun 1990-luvun laman jälkeen puheluja tuli odotettua vähemmän, jonka johdosta todettiin tiedotuksen parantamisen tarvetta.

Palvelevan puhelimen toimintaa kehitettiin esimerkiksi vuonna 1990 järjestetyllä puhelin palvelun toimihenkilöiden kurssilla, jonka piti sosiaaliterapeutti Marja Niskasaari. Kurssi koostui viidestä kolmen tunnin pituisesta luennosta. Yhden luennoista piti lääkäri ja viimeisellä luennolla entinen puhelinpalvelun toimihenkilö kertoi kokemuksistaan. Palvelun puhelimen toimihenkilöitä koulutettiin useasti 1990-luvun aikana.

Ryhmäterapia

1990-luvun alussa ryhmäterapiaa pidettiin ainoastaan keskiviikkoisin ja sunnuntaisin. Syy ryhmien lukumäärään vähentymiseen verrattuna 1970-lukuun johtui ryhmien vetäjien puutteesta. Jäsenistöstä ei löytynyt henkilöitä, jotka olisivat kyenneet ja halunneet ryhtyä vetämään ryhmäterapiaistuntoja.

A-klinikan johtaja Paavo Pitkänen veti A-klinikan tiloissa lähes eläkkeelle jäämiseensä saakka torstai-iltaisain kokoontunutta ryhmäterapiaa. Paavo Pitkäsén jäätyä eläkkeelle vuonna 1993 terapiaryhmien toiminnassa oli lyhyt tauko, kunnes vuonna 1999 Sulo Utriainen pyysi Pitkäsén sijaisenaikin aikaisemmin toiminutta psykologi Jouko Aavasaloa jatkamaan Pitkäsén aloittamaa ryhmäterapiaa A-killan tiloissa. Ammatilaisten vetämät terapiaryhmät ovat poikkeuksellisia suomalaisissa A-killloissa. Turun A-killta on ollut tämän vuoksi edelläkävijä terapiaryhmien suhteen.

Ryhmäterapiaistunnoissa aiheet ovat hyvin vaihtelevia, koska useat eri asiat voivat heijastua päihdeongelmaan ja siitä paranemiseen. Yleisimmät keskusteluaiheet ovat liittyneet kuitenkin suoraan päihdeongelmaan sekä mielenterveyteen.

Yksittäinen ryhmässä kävijä käy Aavasalon mukaan noin parin vuoden ajan istunnoissa. Istunnoissa on vierailut myös päihdeongelmasta kärsivän henkilön omaisia ja puolisoja. Iältään ryhmäterapiassa käyvät henkilöt ovat keski-ikäisiä. Nuoria ryhmissä ei juuri käy, koska ihmiset mielellään hakeutuvat samanikäisten seuraan. Uusien jäsenten saaminen ryhmään onkin osoittautunut suurimmaksi haasteeksi, sillä ryhmäterapiaa kohtaan uusilla jäsenillä on usein ennakkoluuloja. Luomalla leppoisaa ilmapiiriä istuntoihin näistä ennakkoluuloista usein kuitenkin päästään nopeasti eroon.

1990-luvulta ryhmäterapiaistuntokäynneistä pidettiin kirjaa vain kahdena vuotena. Vuonna 1990 ryhmäterapiaistuntoja pidettiin 91 kertaa ja niissä käyntikertoja kertyi 895 kappaletta. Vastaavasti vuonna 1992 istuntoja pidettiin vastaava määrä kuin vuonna 1990, mutta käyntikerto-

jen lukumäärä oli hieman laskenut 704 käyntiin.

Paavo Pitkänen

Turun A-kilta koki 1990-luvulla useita muutoksia liittyen Suomen ensimmäisen A-killan, Turun A-killan perustajan Paavo Pitkäsen eläkkeelle vuonna 1993. Paavo Pitkäsen eläkkeelle lähtöjuhlaa vietettiin 24.8.1993. Pitkänen veti A-klinikan puolella torstai-ryhmää lähes eläkkeelle jäämiseensä asti. 1990-luvun loppu puolella Turun A-killtaan välitettiin suruviesti. Turun A-killan perustaja ja Turun A-klinikan ensimmäinen johtaja Paavo Pitkänen menehtyi 18.10.1998. Turun A-killan hallituksen kokouksessa 28.10.1998 pidettiin hiljainen hetki Pitkäsen muistolle. A-killan ja A-Kiltojen liitto veivät kukat 29.10 pidettyyn muistotilaisuuteen. Turun A-killaa hautajaisissa edustivat Utriainen, Lepistö ja Pohjanjoki.

Kuva 9. Turun A-kiltalaisia Raumalla vuonna 1987 saapasta heittämässä kiltalaisten moniottelussa. Kuva: Turun A-kilta.

Kuva 10. Turun A-killan 30-vuotisvastaanotto. Kuvassa kättelevät Paavo Pitkänen (vas.) ja Sulo Utriainen (oik.). Kuva: Turun A-kilta.

*Kuva 11. Kuvoassa Keppari, Pasi. Ole, Ahto ja Onni pelaamassa petankkia.
Kuva: Turun A-kilta.*

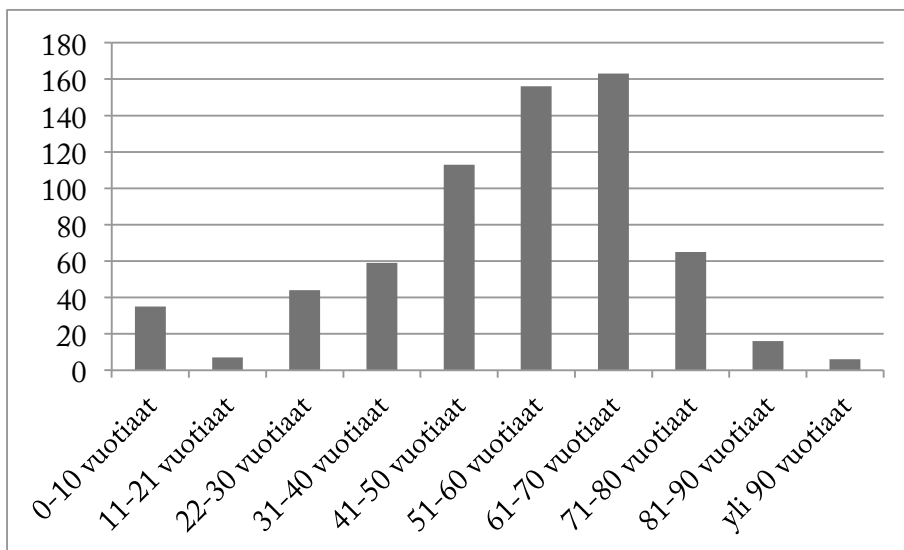
*Kuva 12. Turun A-kiltalaisia koulutuksessa 1990-luvun lopulla.
Kuva: Turun A-kilta.*

2000-LUKU

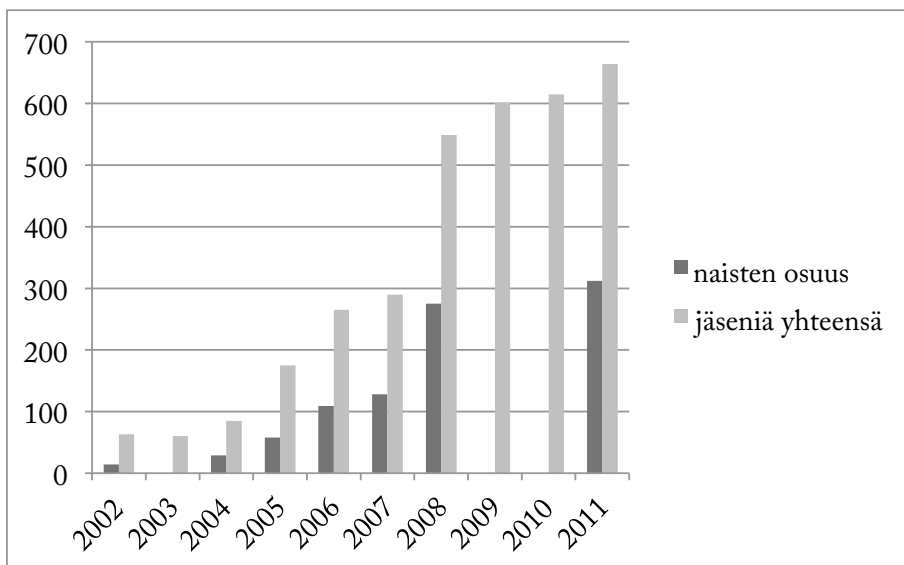
Jäsenet

A-killan lisääntyneen tiedottamisen ja vuonna 2004 tapahtuneen alkoholilain uudistamisen johdosta A-kilta kasvatti merkittävästi jäsenmääränsä. Kymmenen vuoden aikana jäsenmäärä moninkertaistui. Erityisesti naisten lukumäärä kasvoi vuonna 2005, jolloin yhden vuoden aikana pelkästään naisten lukumäärä kaksinkertaistui. Vuonna 2007 naisten osuus meni ensimmäisen kerran jo yli 40 prosentin ja seuraavana vuonna (2008) naisia oli jäseninä jo saman verran kuin miehiä. Naisten osuuden kasvua voidaan osittain selittää sekä naisryhmän perustamisella vuonna 2000, jolloin naisten kynnys hakeutua A-kiiltaan madaltui merkittävästi. Kasvua voidaan selittää myös naisten alkoholin kulutuksen lisääntymisellä.

Toinen merkittävä piirre 2000-luvun lopulla on yhä nuorempien henkilöiden ja maahanmuuttajien hakeutuminen Turun A-killan jäseniksi. Maahanmuuttajien osalta päihde- ja huumeongelmaan apua hakeneet ovat peräisin etenkin Virostä ja Venäjältä. 2007 vuodesta lähtien myös alkuperältään Lähi-idästä kotoisin olevia henkilöitä on liittynyt A-killan jäseniksi. Heillä ei ole kuitenkaan välttämättä ole taustallaan huume- ja/ tai päihdeongelmaa. Vuonna 2011 noin kuusi prosenttia Turun A-killan

Taulukko 4. Turun A-killan jäsenet ikäryhmittäin vuonna 2011.

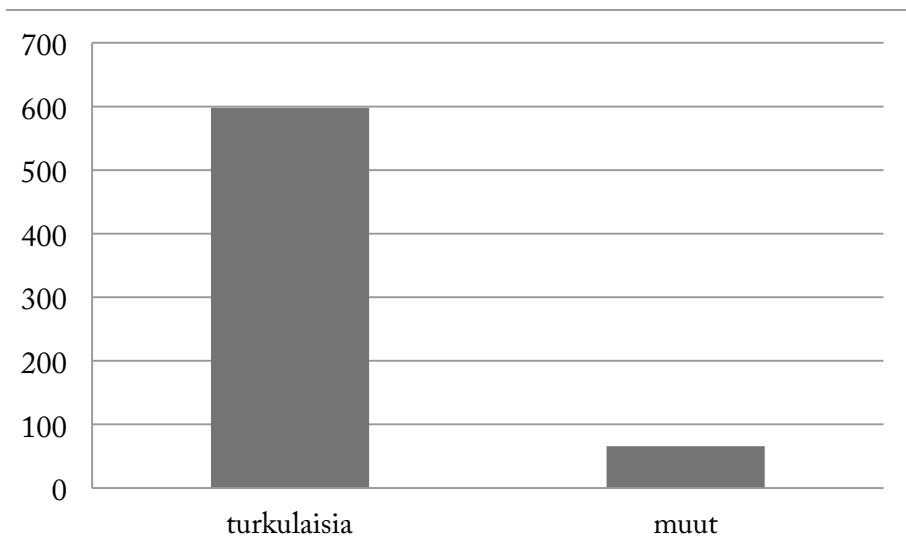

Taulukko 5. Turun A-killan jäsenten kokonaismäärä ja naisten osuus 2000-luvulla.

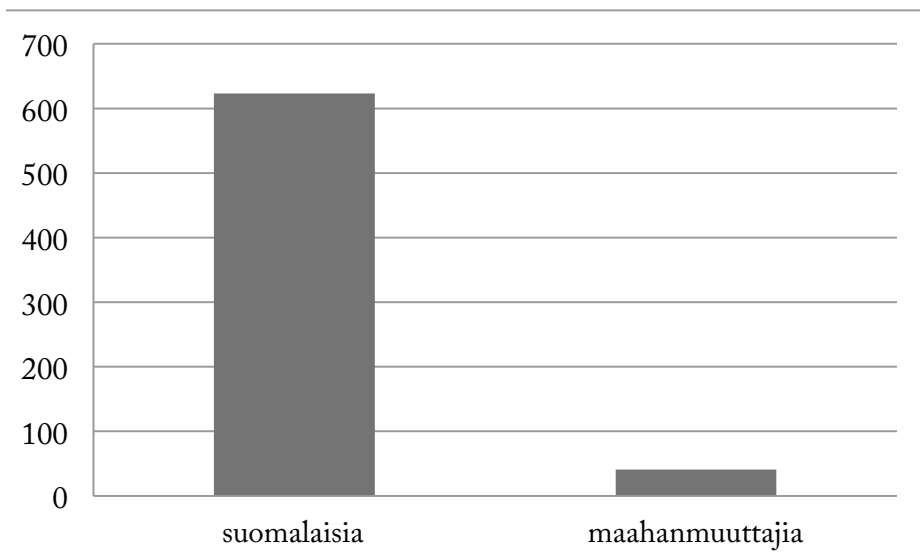
jäsenistä oli taustaltaan maahanmuuttajia.

Jäsenmäärä on kasvanut tiedotuksen ja toiminnan monipuolistumisen ja vilkastumisen vuoksi. Esimerkiksi vuonna 2007 A-kilta tiedotti toiminnastaan viikoittain Turun Sanomien Treffi -liitteessä yhdistykset toimivat -palstalla, sekä Menovinkit osiossa. A-killan esitteitä oli lisäksi saatavilla Turun A-klinikalla, Katkolla, Kankaanpään A-kodissa, kirjastoissa, AA-ryhmissä, terveystasemilla ja sosiaalitoimistossa. Tällöin yhä useammat apua tarvitsevat tulivat tietoiseksi yhdistyksestä ja sen toiminnasta. Jäsenmäärän kasvu toisaalta liittyy myös ruoka-apua tarvitsevien lukumäärän yleiseen kasvuun taloudellisesti epävakaina aikoina. A-killan jäsenilleen päivittäin jakama ruoka-avustus ja edullinen ateriointimahdollisuus ovat houkutteleet riveihin myös niin sanottuja tukijäseniä, joilla ei ole välttämättä alkoholi- tai huumeongelmataustaa. A-klinikka on yhä säilyttänyt merkittävän roolin uusien jäsenten hankinnassa. Vuonna 2011 Turun A-killan jäsenistöstä noin kymmenen prosenttia oli ulkopaikkakuntalaisia, joten kysyntää A-killan palveluille löytyy myös kuntarajojen ulkopuolella.

Jäsenmäärällä on yhdistykselle suuri merkitys, sillä kaupungin myöntämät avustukset ovat suoraan verrannollisia yhdistysten jäsenmäärään. Tällöin suuri jäsenmäärä mahdollistaa taloudellisesti toiminnan. Tarjonnan monipuolisuus ja kysyntään vastaaminen vaikuttavat käyttäjämääriin. Jäsenmaksut ovat myös ainoa varsinainen tulonlähde. Turun A-killan jäsenmaksu oli vuonna 2012 suuruudeltaan 20 euroa. 2000-luvun alussa korostui etenkin aktiivisten jäsenten puute, jotta olisi voitu järjestää esimerkiksi arpajaisia.

Taulukko 6. Turkulaisten ja muiden paikkakuntalaisten osuudet Turun A-killassa vuonna 2011.

Taulukko 7. Suomalaisten ja maahanmuuttajien osuudet Turun A-killassa vuonna 2011.

Toimitilat

Toimitilojen osalta 2000-luku on ollut suurten muutosten aikaa. Turun A-klinikka lopetti päiväkeskustoiminnan toukokuun lopussa vuonna 2004. Turun A-kilta päätti jatkaa päiväkeskustoimintaa heti 1.6.2004 alkaen, jotta päiväkeskustoiminta ei katkeaisi. Vuoden 2005 alusta A-kilta joutui ottamaan koko Jokituvan rakennuksen käyttöönsä ja samalla myös täyden vuokravastuun näistä tiloista. Tämä johtui muutoksesta, jonka johdosta Turun A-kilta ei saanut enää vuonna 2005 A-klinikkasäätiön Turun A-klinikalta tukea kerho- ja kokoustilana käytetyn Jokituvan vuokraan ja ylläpitoon. Merkitykseltään vähäisempänä, mutta Turun A-killan jäsenistölle ja muille kaupunkilaisille ehkä kaikista näkyvimpänä muutoksena oli juhannussalon hankinta ja pystyttäminen isännöitsijän luvalla vuonna 2005. Päivätoimikeskuksen vuokratuki saatiin Turun kaupungin budjettiin vuonna 2007.

Vuonna 2007 Jokituvan vuokrasopimus irtisanottiin, koska Jokituvan tontille kaavailtiin rakennettavaksi verovirasto. Tällöin vuokrattiin Paavo Nurmen Puistotie 7:ssä sijainnut rakennus. A-killan onneksi Jokituvan tontin rakennussuunnitelmat peruttiin. Samalla peruttiin myös Jokituvan vuokrasopimuksen irtisanominen. Tällöin Urheilupuiston rakennuksen tiloihin kaavailtiin asuntolaa kolmelle asukkaalle ja ryhmätiloja. Nämä suunnitelmat eivät kuitenkaan toteutuneet. Osittain tämä johtui rakennuksen sijainnista ja osittain kaupungin vaatimuksista, että Urheilupuiston imago ei saa kärsiä.

Sen sijaan Jokituvalle kunnosteltiin ryhmähuone, aiemmin kirpputoritalana olleeseen huoneneeseen. Pihalle hankittiin parakki kirpputoritoimintaa varten.

*Kuva 13. Aurajoen rannalla sijaitseva päivätoimintakeskus Jokitupa.
Kuva: Turun A-killta.*

Yli-Lemun kartano siirtyi Kaarinnan kaupungin hallintaan elokuussa 2000. Turun A-killan tekemää vuokrasopimusta jatkettiin uuden omistajan taholta edellisen omistajan tapaan. Yli-Lemun väliaikaisasuntola toimi menestyksellisesti turva- ja ponnahduspaikkana, kuten 1990-luvullakin. Kartano toimi normaaliin tapaan asuntolan ohella myös jäsenten virkistyspaikkana. Vuonna 2001 Yli-Lemun kartanossa oli poikkeuksellisen paljon häiriöitä. Asuntolan pelättiin muuttuvan ”lasoliparantolaksi”. Asuntola saatiin kuitenkin rauhoitettua. Yli-Lemun kartanoalue rakennuksineen siirtyi tarjouskilvassa vuonna 2003 Kaarinnan kaupungin omistuksesta kuvanveistäjä Heidi Limnellin omistukseen. Loppuvuodesta 2003 Turun A-killta tarjoutui ostamaan Yli-Lemun kartanon mikäli kiinteistökauppa ei olisi toteutunut. Yli-Lemun kartano toimi A-killan asuntolana vuoden 2004 loppuun asti. Se oli tärkeä osa A-killaelämää noin 21 vuoden ajan.

Syksyllä vuonna 2004 A-killalle tarjottiin Skanssista Ruskosta Soratie 6 sijainnutta kiinteistöä naisten asuntolaksi. Kiinteistössä olisi ollut kooltaan 2h+k ja sisältäen lisäksi kaksi asuinhuonetta omakotitalon yläkerrossa. Lisäksi kiinteistössä sijaitsi erillinen piharakennus, joka koostui yhdestä huoneesta, keittiöstä ja suihkusta. Suunnitelma kuitenkin kariutui, koska talon lämmityskattila olisi pitänyt uusida, ja lisäksi lämmitykseen käytetyn koksien todettiin olevan liian hankala lämmitystapa naisten hoidettavaksi.

Asuntola muutti vuoden 2005 alussa Onnelaan, joka sijaitsi Turussa Moisiosion kaupunginosassa. Onnelassa oli neljä huonetta, keittiö, takkahuone, sauna, suihku. Onnelaan mahtui yhteensä neljä asukasta. Normaaliin tapaan asujiksi päätettiin ottaa joko vain pelkkiä miehiä tai pelkkiä naisia. Lopulta päädyttiin ottamaan miehiä heidän suuremman lukumääränsä vuoksi. Onnelassa Yli-Lemun tapaan oli runsaasti järjestyshäiriöitä, ilki-valtaa kuten myös alkoholinkäyttöä. Lisäksi asukkaiden suuren vaihtuvuuden vuoksi Onnela toimi usein vajaana suuren osan ajasta. Tällöin A-killan hallituksessa ilmeni halua luopua kokonaan asuntolatoiminnasta. Joulukuussa 2007 tehtiin päätös Moisiosion asuntolan lakkauttamisesta ja vuokrasopimuksen irtisanomisesta. Asuntolatoiminta loppui tammikuussa 2008. Pian tämän jälkeen Onnela tyhjennettiin ja purettiin. Tämän jälkeen Turun A-killalla ei ole ollut enää asuntolatoimintaa.

Vuosina 2006–2008 A-killalta sai kaupungilta vuokrattua Tammirannan kesähuvilan Turun Ruissalosta. Huvilasta muodostui suosittu kesänviettopaikka, jossa kiltalaiset saunoivat, uivat, kalastivat, grillasivat ja viettivät aikaa yhdessä kesästä nauttien.

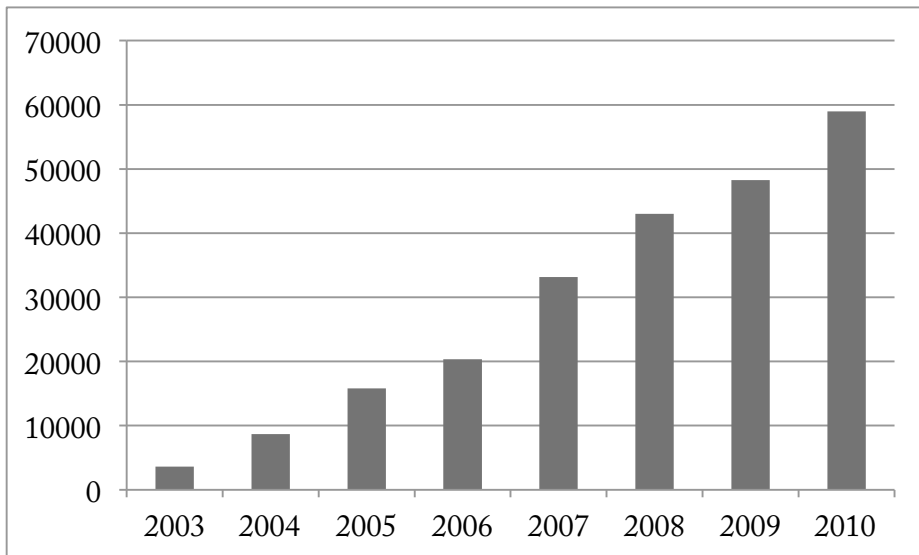
Jyrkkälässä käynnistettiin päiväkeskustoiminta maaliskuussa 2008. Jyrk-

kälän avajaisia vietettiin 3.3.2008, ja niihin osallistui noin 100 henkilöä. Päiväkeskustoiminta Jyrkkälässä aloitettiin erittäin lyhyellä varoitusaajalla. Ensimmäiset neuvottelut toiminnan käynnistämisestä käytiin 31.1.2008. Kokouksessa oli tällöin mukana Turun A-killan Poliisi, Turun kaupungin terveys- ja sosiaalitoimi, Jyrkkälän koulu sekä Kiinteistö oy Jyrkkälänpolun ja sen asukkaiden edustajia. Pidetyin kokouksen perusteella A-killan hallitus päätti aloittaa toiminnan Jyrkkälässä. Arkipäivisin avoinna oleva Jyrkkälän päivätoimintakeskus saavutti ensimmäisenä vuotenaan noin 16 prosenttia kaikista Turun A-killan tilastoimista käynneistä. Jyrkkälän arki koostuu vastaavista toiminnoista kuin mitä on Jokituvalla. Päivään kuuluu ateriointimahdollisuus kuin myös ruoka-apu ja vapaa-ajan viettäminen päihtetörmässä ympäristössä. Jyrkkälässä on vierailut säännöllisesti myös seurakuntapappi Ulla Junell.

Vuonna 2009 A-killan vuokrasi Teholan huvilan kesäksi, myöskin Martin seurakunnan omistama Hennala oli A-killalaisten käytössä kolmena päivänä viikossa.

Ruoka-avustus

Turun A-killan toimesta on Jokituvalla ollut 1.6.2004 lähtien mahdollisuus ateriointiin omakustannehintaan. Lämpimän aterian nauttiminen yhdessä edistää sekä henkistä että fyysistä hyvinvointia. Lisäksi ateriointimahdollisuus lisää päivätoimikeskusten kodin ja turvallisuuden tuntoa. Vuodesta 2007 lähtien Leipomo Salonen on perjantaisin ja lauantaisin lahjoittanut tuoretta leipää jaettavaksi ruoka-apua tarvitseville. Vuodesta 2008 alkaen Jokituvalla on jaettu muita elintarvikkeita mahdollisuuksien mukaan useita kertoja viikossa. Ruoka-avustuksen tarpeessa on ollut päivittäin keskimäärin 100 ihmistä. Ruoka-avustuksen

Taulukko 8. Turun A-killan käyntien lukumäärän kasvu 2000-luvulla.

jakaminen on ollut mahdollista toteuttaa paikallisten yritysten lahjoittamien elintarvikkeiden ansiosta. Kesäkuussa 2008 Jokituvalle hankittiin kylmäkontti elintarvikkeiden säilyttämistä varten. Lisäksi EU-ruokakasseja on jaettu joitain kertoja. Ruoka-avustuksen saamisen edellytyksenä on ollut Turun A-killan jäsenyys. Tämä on osaltaan vaikuttanut jäsenmäärän kasvuun 2000-luvulla.

Ryhmäterapia

Syksyllä 2002 aloitti naisten tukiryhmä, joka kokoontui kaksi kertaa kuukaudessa. Aluksi osallistujia oli vain muutama, mutta toimintaa päätettiin vähäisestä osallistujamäärästä huolimatta jatkaa. Vuonna 2004 naisten ryhmässä oli jo viisi kävijää jokaista istuntokertaa kohti. Naisten ryhmän vetäjinä toimivat Jouko Aavasalo, Marja Asikainen ja Pirjo

Peippo. Tämän lisäksi puheenjohtajan suostumuksella järjestösihteerinä 1.5.2003 aloittanut Virpi Hokkanen suunnitteli naisille suunnattua vertaistukiryhmää syksystä 2003 alkaen. Naisten vertaistukiryhmä perustui saman kokoneiden keskinäiseen apuun erona terapeuttisille ryhmille, joita vetää sosiaaliskoulutuksen saanut asiantuntija. Naisten vertaistukiryhmä koettiin A-killan profiiliin sopivaksi.

Vuonna 2002 Jouko Aavasalon keskiviikkoisin kokoontuneessa ryhmässä oli keskimäärin neljä kävijää, mutta seuraavasta vuodesta alkaen kävijöitä Aavasalon vetämässä keskustelu- ja elämönhallintaryhmä oli vuosittain keskimäärin seitsemän jokaista istuntoa kohti. Ryhmien toiminta koostui yhä keskusteluista ja yhteisöllisistä aktiviteeteistä, kuten kulttuuri- ja urheilutapahtumissa käynneistä.

Palveleva puhelin

Palveleva puhelin jatkoi toimintaansa normaalisti 2000-luvulla. Puhelija palvelemaan puhelimeen tuli käytännössä katsoen kaikkina viikonpäivinä ja vuorokauden aikoina. Tämän johdosta vuonna 2001 puhelinpäivystäjälle hankittiin DCS City -liittymä matkapuhelimeen, jotta puhelinpäivystystä kyettiin hoitamaan myös kotoa käsin kolmena iltana viikossa. Palvelevan puhelimen nimi päätettiin muuttaa keväällä 2005 Päihdepuhelimeksi.

Päihdepuhelimeen tulleet soitot olivat kestoaltaan usein pitkiä, jopa kahden tunnin pituiset puhelut olivat normaaleja. Puhelut olivat kirjoiltaan hyvin moninaisia. Soittajat saattoivat puhua omasta akuutista hädästään, mutta usein myös omaiset soittivat apua ja ohjeita pyytäkseen. Miessoittajat halusivat usein apua omaan hätäänsä, kun taas naissoittajat

Kuva 14. Äitienpäivänä 2008 puheenjohtaja Abto Heinonen jakaa ruusuja naisille. Kuva: Turun A-killta.

Kuva 15. Äitienpäivä 2008 Turun A-killassa. Kuva: Turun A-killta.

Kuva 16. Turun A-kiltalaiset Mahdollisuuksien tori -tapahtumassa 24.5.2008 Etualalla Paula Wennström, keskellä Niko Levo ja taustalla Irma Valli. Kuva: Turun A-kilta.

*Kuva 17.
Länsi-Suomen
Petanquekisojen
kultamitalijoukkue
vasemmalta oikealle
Matti Mikkola, Seppo
Hiltunen ja Onni
Rauvola (2011).
Kuva: Turun A-kilta.*

usein soittivat varsinaisen avuntarvitsijan puolesta. Soittajien joukossa oli tiettyjä vakiosoittajia, mutta luonnollisesti myös kertaluonteisia soit-tajia. Puhelujen määrät ovat 2000-luvulla tultaessa vähentyneet, koska apua on ollut myös muualta saatavissa.

Nykyisyys

Turun A-Kilta ry tekee yhä 50 vuotta sitten aloittamaansa ehkäisevää ja korjaavaa päihdetyötä. Yhdistyksen jäsenistöön kuuluu sekä turkulai-sia että lähikuntien edustajia kuten myös muutama jäsen kauempaakin. Nykyään jäsenistön sukupuolijakauma on hyvin tasainen. Turun A-Kilta ry:n toiminnassa on mukana myös kokonaisia perheitä kuten myös eri maista lähtöisin olevia maahanmuuttajia perheineen. Useimmat jäse-nistä ovat syrjäytymisvaarassa olevia päihdeongelmista eroon pyrkiviä henkilöitä. Jäsenmäärä on kasvanut rajusti 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen aikana. Kävijämäärät ovat lisääntyneet myös yli kym-menkertaiseksi verrattaessa 2000-luvun alkuun. Tämä osoittaa Turun A-killan tarjoamalla päihdeettömyyttä tukevilla toimintamuodoilla olevan yhä tarvetta ja pysyvä kysyntä suomalaisessa yhteiskunnassa.

Turun A-killassa on aina ollut ryhmätoiminnan lisäksi juhlia, retkiä ja erilaisia koulutus-, kilpailu- ja muita matkoja. Yhdistyksen toimintavi-reys on vaihdellut vuosien saatossa voimakkaasti, mutta aallon pohjasta on noustu. A-killan toiminta on viime vuosina monipuolistunut, jäsen-määrä kasvanut ja käynnit lisääntyneet. Tähän ovat vaikuttaneet yhteis-kunnalliset muutokset sekä lisääntynyt tiedotus.

Tällä hetkellä A-killassa toimii suosittu psykologi Jouko Aavasalon ve-tämä keskusteluryhmä keskiviikkoisin. Naistenryhmässä torstaisin on

myös vakiokävijänsä. Monille vertaistuki turvallisessa ryhmässä, jossa on vaihtelovallisuus, on äärimmäisen tärkeä. Jäseniltä on joka kuukauden ensimmäinen maanantai. Naistenilta järjestetään joka kuukauden toinen maanantai, jolloin on tarjolla hemmottelua; vaikkapa hierontaa tai meikkiesittelyjä sekä ruokailu. Ruokailta on joka kuukauden kolmas maanantai, jolloin joku jäsen valmistaa A-kiltalaisille herkullista ruokaa. Tiistaisin lauletaan karaokea parittomina viikkoina Jokituvalla ja parillisina viikkoina Jyrkkälässä.

BIBLIOGRAFIA

Painamattomat lähteet:

Turun A-asiakas Ketjun, Turun A-Ketjun ja Turun A-killan vuosikerto-mukset ja kokouspöytäkirjat vuosien 1965-2012 väliseltä ajalta niiltä osin kuin ne ovat säilyneet.

Psykologi Jouko Aavasalon haastattelu 22.8.2011.

Sihteeri Virpi Hokkasen haastattelu 22.8.2011.

Pekka Parviaisen haastattelu 30.31.2012.

Painetut lähteet:

Alkoholiolot EU-Suomessa. Kulutus, haitat ja politiikan kehys 1990–2005. Sosiaali- ja terveysministeriön selvityksiä. Helsinki 2006.

Alkoholisairauksien hoito terveydenhuollossa 2009–. Tilastoraportti 01/2011. Suomen virallinen tilasto, Terveys 2011. THL.

Alkoholijuomien kulutus 2010. Terveyden ja hyvinvoinnin laitos. Tilastoraportti 16/2011.

Apo, Satu. *Viinan voima. Näkökulmia suomalaisten kansanomaiseen alkoholiajatteluun ja kulttuuriin.* SKST 759. SKS, Helsinki. 2001

Herttua, Kimmo. *The Effects of the 2004 Reduction in the Price of Alcohol on Alcohol-Related Harm in Finland – a Natural Experiment Based on Register Data.* Finnish Yearbook of Population Research XLV 2010 Supplement. Väestöliitto.

Liisa Laari, Päivi Opari ja Ritva Varamäki. *Suomalaisten alkoholiasteet.* Terveyden edistämisen keskuksen julkaisuja 3/2008.

Metso, Leena; Mustonen, Heli; Mäkelä, Pia; Tuovinen, Eeva Liisa. *Suomalaisten juomatavat vuonna 2000. Taulukkoraportti vuoden 2000 tutkimuksen perustuloksista ja vertailuja aiempiin juomatapatutkimuksiin.* Aiheita 3/2002. Stakes, Helsinki 2002.

Mustonen, Heli; Metso, Leena; Paakkanen, Pirjo; Simpura, Jussi; Kaivonurmi, Maija. *Suomalaiset juomatavat 1968, 1976, 1984, 1992 ja 1996. Juomatapatutkimuksen perustaulukoita ja julkaisuluettelo.* Aiheita 52/1998. Stakes, Helsinki 1998.

Päihdetilastollinen vuosikirja 2010: Alkoholit ja huumeet. Terveyden ja hyvinvoinninlaitos. 2010.

Rajala, Juha. *Selvästi parempi: A-Kiltojen Liitto 40 vuotta 1968–2008.* 2008.

Sääkslahti, Minna. *VAPISE, KUNINGAS ALKOHOLI. Alkoholi-
valistuksen tekstilaji ja sen muuttuminen vuosien 1755 ja 2001 vä-
lisenä aikana.* Acta Universitatis Ouluensis B Humaniora 70.

Tigerstedt, Christoffer & Österberg, Esa. *Alkoholihaitat ovat säilyneet
suomalaisina ja muuttuneet ranskalaisiksi.* Yhteiskuntapolitiikka 3/2007.
Stakes.

Elektroniset lähteet:

Alkoholikuolleisuus vuosina 1998–2006. <http://www.tilastokeskus.fi>

Taskumatti 2008. Tilastotietoa alkoholista ja huumeista. <http://www.stakes.fi/tilastot/tilastotiedotteet/2008/paihde/taskumatti2008.pdf>

Tilastokeskuksen tiedote 5.11.2007. Alkoholisyys edelleen työikäisten yleisin kuolemansyy. <http://www.stat.fi/til/ksyyt/>

Turun A-asiakas Ketjun ja Turun A-kilta r.y.:n hallitukset

Tiedot ilmoitettu ainoastaan niiltä osin kuin se on ollut tekijän selvitetävissä.

1962

Matti Parviainen, puheenjohtaja

1965

Mauno Höglund, sihteeri

1966

Mauno Höglund, puheenjohtaja

Eero Mäkelä, varapuheenjohtaja

Matti Parviainen, Sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Pekka Vuoristo, jäsen

Timo Lilja, varajäsen

Erkki Suvanto, varajäsen

1967

Mauno Höglund, puheenjohtaja

Pentti Vilenius, varapuheenjohtaja

Ilkka Saarinen, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

1968

Erkki Suvanto, puheenjohtaja

Eero Mäkelä, varapuheenjohtaja

Timo Lilja, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Matti Parviainen, jäsen

Olli Jalonen, jäsen

Lennu Matela, varajäsen

Kalervo Roos, varajäsen

1970

Mauno Höglund, puheenjohtaja

Martti Kaisasalmi, jäsen

Seppo Koskinen, jäsen

J. Röntynen, jäsen

Markku Suominen, jäsen

A. Sundqvist, jäsen

Erkki Suvanto, jäsen

1971

Mauno Höglund, puheenjohtaja 23.4.1971 saakka

Unto Repo, puheenjohtaja 23.4.1971 alkaen

Unto Repo, varapuheenjohtaja 23.4.1971 saakka

Seppo Vainio, sihteeri

T. Karhunen, jäsen

Curt Haga, jäsen

Sulo Heikkinen, varajäsen

Martti Kaisasalmi, varajäsen

1972

Unto Repo, puheenjohtaja

Reijo Ihalainen, varapuheenjohtaja

Tuure Mikola, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Tuula Heinonen, jäsen

Raimo Karhu, jäsen

1973

Unto Repo, puheenjohtaja

Mauri Martimo, varapuheenjohtaja

Tuure Mikola, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Esko Tikkanen, jäsen

Seppo Vainio, varajäsen

Markku Suominen, varajäsen

1974

Veikko Wähälä, puheenjohtaja

Matti Nissinen, varapuheenjohtaja

Ilmo Sivuranta, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Esko Tikkanen, jäsen

Jukka Lepistö, varajäsen

Mauri Martimo, varajäsen

Orvo Havia, toimikunnan avustaja

1975

Veikko Wähälä, puheenjohtaja

Curt Haga, rahastonhoitaja

Seija Laine, jäsen

Matti Parviainen, jäsen

Ilmo Sivuranta, jäsen

Matti Karjalainen, varajäsen

1976

Veikko Wähälä, puheenjohtaja

Matti Parviainen, varapuheenjohtaja

Martta Romu, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Mauri Martimo, varajäsen

Liisa Sundholm, varajäsen

1977

Veikko Wähälä, puheenjohtaja

Matti Nissinen, varapuheenjohtaja

Martta Romu, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Veikko Roine, jäsen

Matti Parviainen, jäsen

Reijo Ihalainen, varajäsen

1978

Veikko Wähälä, puheenjohtaja

Matti Parviainen, varapuheenjohtaja

Martta Romu, sihteeri

Curt Haga, rahastonhoitaja

Liisa Sundblom, jäsen

Veikko Roine, jäsen

Aulis Kolehmainen, jäsen

Unto Repo, varajäsen

Eeva Sutinen, varajäsen

1979

Antti Romu, puheenjohtaja

Curt Haga, varapuheenjohtaja

Liisa Sundblom, rahastonhoitaja

Martta Romu, sihteeri

1981

Curt Haga, puheenjohtaja

Seppo Vainio, sihteeri

1983

Veikko Roine, puheenjohtaja

Seppo Siekkinen, varapuheenjohtaja

Uolevi Vainio, sihteeri

Hannu Toivonen, rahastonhoitaja

Martta Ahtiainen, varasihteeri

1984

Antti Särkelä, puheenjohtaja

Erkki Paakko, varapuheenjohtaja

Marianne Lindberg, sihteeri

Liisa Wallenius, rahastonhoitaja

1988

Sulo Utriainen, puheenjohtaja

Seppo Pohjanjoki, varapuheenjohtaja

Liisa Wallenius, rahastonhoitaja

Liisa Sundblom, sihteeri

Pekka Wallenius, jäsen

Pentti Wallenius, jäsen

Reijo Ruohonen, jäsen

Marita Rantanen, jäsen

Jukka Lepistö, jäsen

Pentti Boman, jäsen
Eila Utriainen, varajäsen
Eino Siipola, varajäsen
Reijo Remsu, varajäsen
Pauli Piirainen, varajäsen
Pirjo Lepistö, varajäsen
Kielo Rantanen, varajäsen

1989

Sulo Utriainen, puheenjohtaja
Seppo Pohjanjoki, varapuheenjohtaja
Liisa Wallenius, rahastonhoitaja
Liisa Sundblom, sihteeri
Kari Santonen, jäsen
Torsti Malinen, jäsen
Tapani Närvä, jäsen
Pekka Wallenius, jäsen
Voitto Sahlberg, jäsen
Marita Rantanen, jäsen
Sirikka Hietanen, varajäsen
Riitta Alsila, varajäsen
Eino Siipola, varajäsen
Veikko Sulonen, varajäsen

Risto Korpela, varajäsen

Teppo Koivumäki, varajäsen

Matti Heikura, varajäsen

Kielo Rantanen, varajäsen

Pauli Piirainen, varajäsen

1990

Seppo Pohjanjoki, puheenjohtaja

Tapani Närvä, varapuheenjohtaja

Liisa Sundblom, sihteeri

Liisa Wallenius, rahastonhoitaja

Sulo Utriainen, jäsen

Marita Rantanen, jäsen

Pirjo Jalonen, jäsen

Pekka Wallenius, jäsen

Torsti Malinen, jäsen

Voitto Sahlberg, jäsen

Riitta-Liisa Alsila, varajäsen

Eila Utriainen, varajäsen

Tauno Keskitalo, varajäsen

Kielo Rantanen, varajäsen

Pauli Piirainen, varajäsen

Matti Heikura, varajäsen

Keijo Korsman, varajäsen
Teppo Koivumäki, varajäsen
Risto Korpela, varajäsen

1991

Sulo Utriainen, puheenjohtaja
Arto Laakso, varapuheenjohtaja
Liisa Sundblom, sihteeri
Liisa Wallenius, rahastonhoitaja
Marita Rantanen, jäsen
Pekka Wallenius, jäsen
Torsti Malinen, jäsen
Pauli Piirainen, jäsen
Tauno Keskitalo, jäsen
Voitto Laitila, jäsen
Riitta Alsila, varajäsen
Eila Utriainen, varajäsen
Kielo Rantanen, varajäsen
Matti Heikura, varajäsen
Keijo Korsman, varajäsen
Martti Reijonen, varajäsen
Jorma Kantonen, varajäsen
Reijo Remsu, varajäsen

Teppo Koivumäki, varajäsen

1993

Tapani Närvä, puheenjohtaja

Timo Koivunen, varapuheenjohtaja

Liisa Sundblom, sihteeri 13.4. saakka

Sirkka Kamunen, sihteeri 13.4. alkaen

Liisa Wallenius, rahastonhoitaja

Marita Rantanen, jäsen

Matti Heikura, jäsen

Sulo Utriainen, jäsen

Kielo Rantanen, varajäsen

Seppo Aaltio, varajäsen

Urho Härkälä, varajäsen

Arto Laakso, varajäsen

1994

Tapani Närvä, puheenjohtaja

Timo Koivunen, varapuheenjohtaja

Sirkka Kamunen, sihteeri

Liisa Wallenius, rahastonhoitaja 1.6. saakka

Timo Tamminen, rahastonhoitaja 1.6. alkaen

Seppo Laine, jäsen

Marita Rantanen, jäsen
Jari Santaluoma, jäsen
Mauri Tuomi, jäsen
Sulo Utriainen, jäsen
Matti Heikura, varajäsen
Keijo Korsman, varajäsen
Esa Lehtinen, varajäsen

1995

Jari Santaluoto, puheenjohtaja
Sulo Utriainen, varapuheenjohtaja
Liisa Wallenius, varapuheenjohtaja
Sirkka Kamunen, sihteeri
Timo Tamminen, taloudenhoitaja
Esa Inki, jäsen
Seppo Laine, jäsen
Marita Rantanen, jäsen
Seppo Pohjanjoki, jäsen
Lauri Kiiskilä, varajäsen
Timo Koivunen, varajäsen
Keijo Korsman, varajäsen
Kaino Ormiskangas, varajäsen

1996

Jari Santaluoto, puheenjohtaja
Sulo Utriainen, varapuheenjohtaja
Liisa Wallenius, varapuheenjohtaja
Sirkka Kamunen, sihteeri
Timo Tamminen, rahastonhoitaja
Esa Inki, jäsen
Seppo Laine, jäsen
Marita Rantanen, jäsen
Lauri Kiiskilä, varajäsen
Timo Koivunen, varajäsen
Keijo Korsman, varajäsen
Kaino Ormiskangas, varajäsen

1997

Sulo Utriainen, puheenjohtaja
Jukka Lepistö, varapuheenjohtaja
Seppo Karhunen, sihteeri
Timo Tamminen, taloudenhoitaja
Kosti Korsman, jäsen
Marita Rantanen, jäsen
Lauri Kiiskilä, jäsen
Keijo Korsman, jäsen

Pentti Lagerlund, jäsen
Raimo Lehtonen, varajäsen
Erkki Nieminen, varajäsen
Kielo Rantanen, varajäsen

1998

Hannu Tuominen, puheenjohtaja 28.3. saakka
Sulo Utriainen, puheenjohtaja 28.3. alkaen
Sulo Utriainen, varapuheenjohtaja 28.3. saakka
Ahto Heinonen, sihteeri
Reijo Aulio, sihteeri
Timo Tamminen, taloudenhoitaja
Jukka Lepistö, jäsen
Keijo Korsman, jäsen
Lauri Kiiskilä, jäsen
Jouko Terho, jäsen
Marita Rantanen, jäsen
Kielo Rantanen, jäsen
Reijo Aulio, varajäsen
Asko Oksanen, varajäsen
Kaino Ormiskangas, varajäsen
Pauli Piirainen, varajäsen

1999

Sulo Utriainen, puheenjohtaja
Lauri Kiiskilä, I varapuheenjohtaja
Ari Leimala, II varapuheenjohtaja
Reijo Aulio, sihteeri
Ari Tamminen, taloudenhoitaja 1.5.1999 saakka
Reijo Aulio, taloudenhoitaja 1.5.1999 alkaen
Raimo Leppänen, vapaa-aikatoimintavastaava
Kielo Rantanen, vapaa-aikatoimintavastaava
Raimo Leppänen, jäsen
Kielo Rantanen, jäsen
Keijo Korsman, jäsen
Torsti Malinen, varajäsen
Jorma Kantanen, varajäsen
Keijo Vesterinen, varajäsen

2000

Sulo Utriainen, puheenjohtaja
Torsti Malinen, varapuheenjohtaja
Ulla Vahtera, sihteeri
Reijo Aulio, taloudenhoitaja
Jouko Terho, vapaa-aikatoimintavastaava
Torsti Malinen, Lemun kartanon asiamies

Jorma Kantonen, jäsen

Kielo Rantanen, jäsen

Keijo Korsman, jäsen

2001

Torsti Malinen, puheenjohtaja

Ulla Vahtera, sihteeri

Reijo Aulio, taloudenhoitaja

Sulo Utriainen, jäsen

Pentti Nylund, jäsen

Ilmo Airi, jäsen

Esko Tikka, jäsen

Antti Lähdesmäki, varajäsen

2002

Ahto Heinonen, puheenjohtaja

Reijo Aulio, jäsen

Ulla Vahtera, jäsen

Jouni Rajala, jäsen

Esko Tikka, jäsen

Raimo Sainio, jäsen

Torsti Malinen, jäsen

Jarmo Malinen, varajäsen

Sulo Utriainen, varajäsen

2004

Turun A-killan hallitus erotettiin 15.11.2004 pidetyssä ylimääräisessä yhdistyksen kokouksessa. Vuodelle 2005 valittu hallitus aloitti toimintansa heti 15.11.2004.

Ahto Heinonen, puheenjohtaja

Reijo Aulio, rahastonhoitaja

Ulla Vahtera, sihteeri

Ulla Heinonen, jäsen

Jarmo Rautakumpu, jäsen

Keijo Vainio, jäsen

Jarmo Malinen, varajäsen

Seppo Rajala, varajäsen

Virpi Hokkanen, varajäsen

2005

Ahto Heinonen, puheenjohtaja

Hannu Myllyrinne, varapuheenjohtaja

Auli Suni, rahastonhoitaja 13.10. saakka

Seppo Koski, rahastonhoitaja 13.10. alkaen

Hannu Myllyrinne, rahastonhoitaja 13.10. alkaen

Virpi Hokkanen, sihteeri

Pirjo Peippo, jäsen
Joni Tommonen, jäsen
Jari Leino, jäsen
Ole Bergman, varajäsen
Jarmo Rautakumpu, varajäsen

2006

Ahto Heinonen, puheenjohtaja & tiedotusvastaava
Jarmo Rautakumpu, varapuheenjohtaja
Virpi Hokkanen, sihteeri
Ritva Kiiskilä, rahastonhoitaja
Seppo Koski, arkistointivastaava 1.6. saakka
Pirjo Peippo, naistoimintavastaava
Tapani Sinervä, remonttivastaava
Joni Tomminen, varajäsen
Ole Bergman, varajäsen

2007

Ahto Heinonen, puheenjohtaja & varatiedotusvastaava
Jarmo Rautakumpu, varapuheenjohtaja
Virpi Hokkanen, sihteeri
Maarit Jussinniemi, rahastonhoitaja
Taisto Pajukoski, retkivastaava

Ritva Aarnio, naistoimintavastaava
Raili Oksa, arkistointivastaava
Virpi Hokkanen, tiedotusvastaava
Asko Suominen, kirpputorivastaava
Tapani Sinervä, varajäsen
Paavo Kinnunen, varajäsen

2008

Ahto Heinonen, puheenjohtaja
Jarmo Rautakumpu, varapuheenjohtaja
Virpi Hokkanen, sihteeri
Maarit Jussinniemi, rahastonhoitaja
Ritva Aarnio, jäsen
Irma Valli, jäsen
Timo Saloranta, varajäsen
Antti Kantola, varajäsen

2009

Ahto Heinonen, puheenjohtaja
Virpi Hokkanen, sihteeri
Maarit Jussinniemi, rahastonhoitaja 15.5 saakka
Anneli Lehtimäki, rahastonhoitaja 15.5. alkaen
Jarmo Rautakumpu, jäsen

Paula Heljander, jäsen

Asko Suominen, jäsen

2010

Ahto Heinonen, puheenjohtaja

Anneli Vallenius, rahastonhoitaja

Antti Kantola, jäsen

Terttu Ikäheimonen, jäsen

Asko Suominen, jäsen

Ritva Aarnio, varajäsen

Kari Forsberg, varajäsen

2011

Ahto Heinonen, puheenjohtaja

Kari Forsberg, varapuheenjohtaja

Virpi Hokkanen, sihteeri

Anneli Vallenius, rahastonhoitaja

Jarmo Rautakumpu, jäsen

Antti Kantola, jäsen

Asko Suominen, jäsen

Terttu Ikäheimonen, jäsen

Paula Heljander, varajäsen

Ritva Aarnio, varajäsen

2012

Ahto Heinonen, puheenjohtaja

Terttu Ikäheimonen, varapuheenjohtaja

Virpi Hokkanen, sihteeri

Anneli Vallenius, rahastonhoitaja

Jarmo Rautakumpu, jäsen

Antti Kantola, jäsen

Asko Suominen, jäsen

Kari Forsberg, jäsen

Paula Heljander, varajäsen

Ritva Aarnio, varajäsen

